

ROJA WELAT

Sal: 9 Hejmar: 35—36
Çileya Paşin

KARKERÊN HEMÛ WELATAN Û GELÊN BINDEST YEKBIN!

1986 ve GÖREVLERİMİZ!...

Türkiye ve Kürdistan halkları, kan, gözyaşları, açlık ve sefaletle dolu bir yılı daha geride bıraktılar. Yeni bir yıla girdiler. 1986 yılında, ekonomideki çöküntünün kat kat artacağı, yatırımların düşeceği, enflasyon ve işsizliğin daha büyük bir hızla yükseleceği, bütün bunlara ağır toplumsal sorunların eşlik edeceği şimdiden gün gibi ortadadır.

Öyle ki, Özal'ın sırtını sıvazlayan büyük tekelci çevrelerin bir kesimi bile, bu gidişattan duydukları endişeyi gizleyemiyor; zaman zaman Özal'ın ekonomik politikasına atıp tutuyorlar. Kuşkusuz burjuvazinin iri kıyım temsilcilerinin korkuları nedensiz değildir.

Herşeyden önce Türkiye kapitalizmini kurtarmak iddiasıyla uygulamaya konulan 24 Ocak kararları, ekonomik yaşamın hiç bir temel sorununu çözemedi; aksine ekonomik krizin derinleşmesine neden oldu. Aynı ekonomik politikanın önümüzdeki dönemde, Türkiye kapitalizminin yapısal bunalımını daha bir derinleştireceği açıktır. Dolayısıyla ekonomik bunalımın yükünü çeken işçi sınıfı ve geniş emekçi yığınlar, bugünkü satın alma güçlerini bile yitirecekler. Bugün aldığı asgari ücretle, ancak bir hafta geçinebilen işçi, bundan da mahrum kalacak; mutlak yoksullaşma toplumun geniş kesimlerini kıskacına alacaktır.

Diğer yandan, bu ekonomik sürecin yapısında geliştirdiği huzursuzluk berteraf edilemedi. Açık terör, baskı, işkence ve soykırımlar, toplumun bağrında açlık ve yoksulluğun tutuşturduğu ateşi söndüremedi. Tam tersine onu körükledi, bir yangına dönüştürdü. Yine ekonomik ve siyasal terröre paralel olarak işletilen yalan ve demagoji aygıtı, hortlatılan şovenizm, toplumu sarsan ekonomik krizden de yararlanılarak özellikle teşvik edilen dejenarasyon, fuhuş ve ahlaksızlıkla iç içe geliştirilmek istenen depolitizasyonla yığınlar, toplumsal ve siyasal sorunlardan uzaklaştırılmak istendi. Fakat sömürgeci—faşist diktatörlük, bunda da umduğunu bulamadı. Özellikle "süper piyango"çekilişinin tezgahlandığı Aralık 1985 sonrasında, **ARAT** araştırma kuruluşunun yaptığı **anket** sonuçları bu bakımdan ilginçtir:

Bu ankete göre "ülke"de en çok konuşulan konular arasında baş sırayı %89.1 ile "pahalılık, zamlar ve geçim sıkıntısı" alırken, "süper piyango" en çok konuşulan konular arasında ancak %11.9'-da kalmıştır. Yine aynı araştırma kuruluşunun son üç aylık anketlerinin sonuçlarına göre, "pahalılık, zamlar ve geçim sıkıntısı"nın, toplumda en çok konuşulan konular arasındaki oranları ise şöyledir: Ekim: %61.1, Kasım: %71.6, Aralık: %89.1!.. Buna bir de, burjuva araştırma kuruluşlarının özellikle duyarlı davrandığı bir konuyu, yani Kürdistan halkımıza dayatılan acımasız savaşın yıkımlarını, halkımızla sömürgeci yönetimi arasında kan ve gözyaşları ile yoğrulan kin ve nefreti eklemek gerekir.

Bu göstergelerde ifadesini bulan toplumsal huzursuzluk, 1986'da daha da yaygınlaşıp boyut kazanacak, ve yığınların hala üzerlerinden atamadıkları umutsuzluk ve çıkışsızlık psikolojisini kaçınılmaz olarak parçalayacaktır. Değişik toplum kesimlerinde görülen homurdanmalar, yaşamın tanıklık ettiği mevzi—i patlamalar ve boyun eğme, ihanete zorlanan Kürdistan halkımızın soylu direnişi, daha şimdiden böylesi bir toplumsal gelişmenin habercisidir.

Ayrıca bu nesnel durum, bir başka gerçeği de gün ışığına çıkarıyor: İşçi sınıfı, Kürdistan halkı ve geniş emekçi yığınlar artık, göstermelik çıkışlara, kof sloganlara itibar etmiyor. Çünkü onlar, demokratik hak ve özgürlüklerin yanısıra, en azından daha iyi bir ekonomik yaşam istiyorlar. Burjuvazinin "alternatif" türetme çabalarının bir parçası olan icazetli muhalefete, bazı burjuva yazar—çizerlerden, reformist kesimden yönelen uysal ve "uyarıcı" eleştiriler de, bir yönüyle bunu seslendiriyor. Oysa daha iyi bir yaşamın asgari garantisi olabilecek ekonomik ve toplumsal politika bile, Türkiye kapitalizminin doğası ve devletin sömürgeci karekteri ile çelişiyor.

İşte tekelci kodemanlar, uygulanan ekonomik ve siyasal politikanın yarattığı dehşet verici sonuçları gördükleri ve Türkiye kapitalizminin yalın gerçeklerini yakından bildikleri için korku ve telaş içindedirler. Dolayısıyla "gömlek değiştirmek"le de, sözkonusu kötüye gidişin önüne geçebileceklerine pek inanmıyorlar. Kaldı ki, "gömlek değiştirmek" için de bir bakıma, yığın desteğine ihtiyaçları var. Ve ayı postuna bürünerek te olsa bu desteği sağlamaları sanıldığı kadar kolay olmayacaktır.

Ne ki sömürgeci burjuvazinin aleyhine gelişen süreç, madalyonun sadece bir yüzüdür. Madalyonun diğer ve günümüz koşulları bakımından can alıcı öneme sahip olan yüzü, ulusal ve sosyal devrim güçleri lehine aynı sürecin sunduğu nesnel olanakların gereği gibi değerlendirilememesidir. Kuşkusuz bunun da belli nedenleri var. Ve sol siyasal güçler, beş yılı aşkın bir süredir bunları tartışıyorlar. Tartışmanın düzeyi, niteliği ve verimliliği ayrı bir konudur. Esas olarak önemli olan, katedilen mesafedir. Ki günümüz koşullarında belirleyici olan da budur. İşte yurtsever devrimci hareket, 1986 yılında bu anlamda tarihi görevlerle karşı karşıyadır.

Sömürgeciliğe ve faşizme karşı savaşımın çok yönlü sorunları içinde, sözkonusu görevlerin doğru kavranması ve özellikle omuzlanması kolay değil elbette. Fakat mücadele, yapısında taşıdığı zorlukların yanısıra yararlanabileceği olanaklara da sahip. Örneğin kitlelerdeki hareketlenmenin yapısında geliştirdiği birikim ve sürecin öğreticiliğinin sergilediği zengin deneyimler bu bakımdan önemlidir. Mücadelenin perspektifleri doğru konulur, günümüz koşullarında sürece radikal müdahalenin ön koşulu olan öznel öğenin öne çıkardığı görevler doğru kavranır ve buna karşı işleyen çürüme görülürse yığınların özlemlerine tercüman olamamak için aşılamayacak bir engel kalmaz. Savaşımın geliştirilmesinde belirleyici olan esas mücadele alanlarıdır. Bu alanlara açılabildiğimiz ölçüde, bir bütün olarak yurtsever—devrimci hareketi tehdit eden çürümeye, devrimci alternatifin yaratılmasını yadsıyan eğilimlere karşı gerekli panzehiri üretebilir; sömürgeciliğe ve faşizme karşı mücadeleyi yükseltebiliriz.

www.rojavakurdi.org

ÜLKEYE YÖNELMEK YAKICI BİR GÖREVDİR

Yoldaşlar,

Bulunduğumyöreye bir süre önce ulaştım. Yolculuğumuzda belirli güçlükler çektik. Fakat bunlar olağan şeyler. Ayrıca yöremizde yaşanan savaş hali, basit bir takım güçlükleri unutturuyor insana..

Özellikle yöreye varışımız sırasında Türk devleti, değişik düzeydeki temsilcileri, ordusu ve bazı işbirlikçileriyle birlikte yoğun faaliyetler içindeydi. Sözkonusu faaliyetlerin asıl amacı, sömürgeci yönetime bağlı **milis güçleri**nin oluşturulmasıydı. Nihayet bu çalışmaların bir parçası olarak Eylül 1985'te Hakkari'de 13 aşiretin ileri gelenleriyle geniş bir toplantı yapıldı. Toplantıda bu aşiretlere çete olmaları "önerildi". Jirki ve Gravi aşiretleri dışında bu alçakça öneriyi benimseyen olmadı. Ancak Jirki ve Gravilerin ileri gelenleri sömürgeci faşist güçlerin dayattıkları önerileri benimseyerek toplantıdan ayrıldılar.

Bunun üzerine Jirkilerden bazı unsurlarla zorunlu bir takım görüşmelerimiz oldu. Kendilerine milis güçleri oluşturmalarının doğru bir iş olmadığını ısrarla belirttik. Uşaklığın bizzatihi kendilerine de yarar getirmeyeceğini izah etmeye çalıştık. Fakat etkili olamadık. Zaten kısa sürede onların belli kesimlerini etkilemek de kolay değildi.

Yoldaşlar,

Milis güçlerinin örgütlenmesi devam ediyor. Sanırım ülkemiz Kürdistan'ın diğer yörelerinde de sömürgeciler benzer çabalar içindeler. Ancak bu sinsi planlar halkımızın mücadelesini engellemeyecektir. Hakkari yöresinde var olan 13 aşiretten 11'nin ve halkın büyük çoğunluğunun milis güçlerini oluşturmaya karşı çıkması, ve milis güçlerini nefretle karşılaması bu durumun basit bir örneğidir. Bunun düşmanın korkusunu artırdığı, açmazlarını derinleştirdiği ve halka yönelen saldırganlığını artırdığı açıktır.

Ancak korkunun ecele faydası yoktur. Türk ordusu daha şimdiden büyük bir korku ve telaş içindedir. Öyle ki, özellikle geceleri askerlerin oluşturulan bölge karakollarının dışına çıkmaları mümkün değildir. "Kahraman Türk ordusu" her şeyi gündüz gözüyle haletmeye çalışıyor!.. Anlayacağınız gece inine çekilen asker ve polis, gündüzleri ortaya çıkıp çevrede terör estiriyor.

Diğer taraftan, silahlı eylemler yer yer devam ediyor. Silahlı eylemlerin başını çeken PKK, bazı yörelerde gelişirken diğer bazı yörelerde yarattıkları olumsuz intibalardan dolayı hızla kitlelerden tecrit oluyor. Ayrıca yurtsever güçlerin dağınıklığı ve büyük çoğunluğunun temel mücadele alanını tümüyle terk etmesi kitleleri olumsuz yönde etkiliyor. Bu güçlere karşı güvenlerini sarsıyor.

Bizim yöredeki çalışmalarımız, yeni olmakla birlikte fena sayılmaz. Bölge planında bazı yeni ilişkiler geliştirdik. Ancak bazı yoldaşlarımıza henüz ulaşamadık. Dengê Kawa'dan bir arkadaş saflarımıza geçti. Özellikle bazı yetenekleriyle hareketimize önemli katkılarının olacağı inancındayız. Ayrıca kazanılabilecek, örgütlenebilecek bir çok insan var. Ülkeye yönelik mücadeleyi geliştirdikçe güçleneceğiz. Buna kuşku olmamalıdır. Bu tarihi görevi gerektirdiği fedekarlıktan çekinmemek gerekir. Ülkeye yönelik mücadelenin öne çıkardığı fedekarlığı gösterir, örgütlenmeyi bilirsek, kazanmayı da başaracağız.

Biji PSKT—Roja Welat!..

A.Goyi—HAKKARİ

DÖKÜLEN KANLAR DİRENİŞİ BESLEYECEKTİR

Yoldaşlar,

Sömürgeci—faşist terörün özellikle yoğunlaştırıldığı illerimizden biri de Bingöl. Genelde Kürdistan halkına dayatılan savaşın bir parçası olarak uygulanan provakason ve katliamlar, bu yörede sistemli bir biçimde ve belirli aralıklarla sahneleniyor. Bu tip provakatif saldırıların bir yenisi Aralık—1985'de Bingöl Qerewêlan köyünde yaşandı.

Olay şöyle:

Eylemci kılığına girmiş asker—polis karması bir ekip Qerewêlan köyüne gidiyor. Ve daha önce eylemcilere yataklık yaptığı iddiasıyla tutuklanan (...) evinde konaklıyor. Bu itleri tutuklu bulunan ev sahibinin hanımı ağırlıyor, kendilerine yiyecek birşeyler veriyor. Ancak onlar, dağda bulunan arkadaşları için de ekmek—yiyecek birşeyler istiyorlar.

Durumlarından şüphelenen ev sahibesi kadın bu isteklerine hayır diyor, ve köy koruyucusunu çağırıyor. Köy koruyucusu beraberinde köy ihtiyar heyetinden bir üye (aza) ile birlikte (...) evine gidiyor, eylemci kılığındaki itlerle görüşüyorlar. Ve kendilerine, "köyü derhal terketmelerini, aksi halde karakola haber vereceklerini" söylüyorlar.

Böylece asker—polis karması ekip köyü terk ediyorlar. Köy koruyucusu ve aza, bunların devrimci kılığına giren asker ya da polis olabileceğini tahmin ederek durumu hemen en yakın karakola bildirmek üzere yola çıkıyorlar.

Yola koyulan köy korucusu ve aza, köyün çıkışında, yol üzerinde "bekleyen" bir polis ekibine tesadüf ediyorlar. Tam yaklaştıkları sırada, özel olarak mevzilenen it sürüsünün ateşlerine hedef oluyorlar. Aza ansızın açılan ilk ateş esnasında isabet alıyor ve düşüyor. Köy korucusu (...), hemen sömürgecilerin kendisine "köy koruculuğu için" verdiği silaha davranarak mevzileniyor. Köy korucusu, fiilen pusunun içine düşmelerinden dolayı ancak polis komiserini öldürebiliyor. Ve kendisi de aldığı yaralarla olay yerinde ölüyor.

Sömürgeci—faşist güçler ise, boyalı basın ve diğer iletişim araçları vasıtasıyla olayın, bir yanlışlık sonucundan vukuu bulduğunu; köy korucusunun, köye giden görevlileri "bölücü ve terörist" sandığını, çatışmanın bu yüzden meydana geldiğini belirttiler. Böylece olayı saptırmaya çabaladılar.

Kuşkusuz olayın bu denli ters yüz edilmesi nedensiz değildir. Çünkü olay, sömürgeci—faşist güçlerin köy korucularına, sivil savunma komitelerine ve milis güçlerine dağıttığı silahların bizzatihi kendilerine çevrilmekte olduğunun yeni bir örneğidir. Ve Kürdistan halkını CAHŞlaştırmak üzerine kurulan hayalleri tuzla—buz olacağının bir işaretidir.

Fakat hain düşmanın bu ve benzeri madrabazlıkları da boşunadır. Zira herşey çok açık. Halkın kendisi, kan ve zulüm içinde bizzat bütün bu olayları yaşıyor; provakasyon, komplo ve katliamların, dayatılan sömürgeci—faşist savaşın birer halkası olduğunu bütün çıplaklığıyla görüyor. Dolayısıyla dökülen her damla kan onun kin ve nefretini biliyor, direniş ruhunu geliştiriyor.

K.Aram

ROJA WELAT'I DAHA DA GÜÇLENDİRECEĞİZ!

Yoldaşlar,

Roja Welat, çıkışından beri bölgemizde düzenli bir biçimde dağıtılıyor. Gazetemizi ulaştırabildiğimiz işçi ve emekçilerle canlı ilişkiler kurmak, onların eleştiri ve önerilerini Redaksiyona iletmek konusunda şimdiye kadar özellikle titiz davrandık.

Bu, gazetemiz etrafında oluşan okuyucu, sempatizan halkanın genişlemesini sağladığı gibi, ürettiğimiz yeni yeni ilişkilerle daha geniş kesimlere ulaşma olanaklarını da yarattı. Ve bunu gereği gibi değerlendirmeye özen gösterdik. 1984—1985 yılları arasında gazetemizin satım dağıtımında görülen üç katlık artış da, bir yönüyle bunun göstergesidir. Bir yönüyle diyoruz çünkü, bunda, gazetemize duyulan ilginin günden güne artmasının özel bir yeri var.

Yoldaşlar,

1986 yılına girerken çalışmalarımızı daha da geliştirmek, bunun bir parçası olarak Roja Welat'ı daha da güçlendirmek kararındayız. Bunun içinde ilk olarak gazetemizi, daha geniş kitlelere ulaştırmayı kararlaştırmış bulunuyoruz. Bu bakımdan bölgemize gönderilen gazete adedinin 100'den 150'ye çıkarılmasını istiyoruz. Ayrıca elinizde varsa, "TKSP'de Oportünizm ve Bir "Eleştiri" Üzerine" kitabından 20 adet ve 30 adet de kaset göndermenizi istiyoruz.

Kuşkusuz çalışmalarımız yalnızca yayın dağıtımından ibaret değildir. Ve biz TKSP—Roja Welat'ın omuzladığı tarihi görevlerin bilincindeyiz.

Daha güçlü bir Roja Welat için ileri!..

Roja Welat muhabiri

DANİMARKA

www.arsivkurdi.org

LI STOKHOLMÊ ŞEVA PIŞTGİRİYA GELÊ KURDISTAN PÊK HAT

Şeva "pıştgırtiya gelê Kurdıstan" jı ali Komela Yekitiya Demoqratên Kurdıstan ve dı 1/11/85'an de lı Stokholmê lı salona Medborgarhusetê pêk hat. Dı şevê da dora 450 mırov beşdar bûn.

Şev, bı biranina şehidan dest pêkır, lı ser babeta şevê serokê komelê heval Mıstefa bı kurdi axaftınek kır. Mamostaki Swêdi ji lı ser babeta şevê bı Swêdi axaft.

Dı şevê da du folklor beşdar bûn. Folklora "Koma Şengal" û ya Asuriyan, bı listikên xweş reng dan şevê.

Dı şevê da loto hat frotın û jı sê kesên xwedi talıh ra diyari hat dayin, sê diyari ev bûn: yek teyb, yek radyoya bı seet, yek ji uti.

Dı şevê da sê dengbêj beşdar bûn. Dengbêj Şıvan Perwer, Birindar û Rênas bı kılamên şoreşgeri û gelêri şevê gelek geş kırın. Dema Şıvan kılamên gelêri yên govendê got, gelek mêvanên guhdar dı ciyên xwe da govendê gırtın.

Dı şevê da, jı Kurdıstana Iraqê dengbejê bı nav û deng Nasır Rezazi ji, bı mêvani beşdar bûbû. Dema Şıvan stıri, gaziyê Rezazi kır û Rezazi ji lı ser daxwazê kılamek got û bı rengê vê kılamê ji şevê xemıland.

Jı ali dın ve, beşdarbûna mêvanan ji çar beşên Kurdıstanê pêk hat. Ev ji rengê şevê pırtır gring û bı rûmet kır.

Dı her awayi de şeveki gelek xweş bû û şev dı nav nizameki (dısıplineki) xweş da derbas bû.

Dı proramê da gelek helbestên kurdi, yên netewi, şoreşgeri û hwd. hat xwendın.

Nûçegihanê Swêd

MAMOSTAYÊ MEZIN PROF. QANATÊ KURDO ÇÛ SER HEQİYA XWE

Prof. Qanatê Kurdo, roja 31/10/1985'an lı bajarê Leningradê, dı 76 saliya xwe de çû ser heqiya xwe. Bı mırına Qanatê Kurdo, netewê Kurd, hozan û ulmdareki xwe yê mezın, pısporeki zaningeha kurdi wunda kır.

Qanatê Kurdo, lı bajarê Qersê, lı gundê sûsızê dı sala 1909'an de jı diya xwe dıbe. Zaroktiya Qanat dı nav xızani û belangaziyê de derbas dıbe.

Dema lı Tırkiyê qetilama Ermeniya pêk hat, malbatê Qanat ji tev lı hınek Ermeniyên dın, dı sala 1918'an de dırevın dıçın Ermenıstanê, lı gundê Korbılaxê (Şênkaniyê) ciwar dıbın. Piştê çend salê dın, malbatê Qanat jı wır ji bar dıkın û dıçın Tıblisê, paytextê Gurcıstanê.

Jı bona ku malbatê Qanat xızan bûn, wi her roj, jı sibê hetanê êvarê solan boyax kırıye û bı vi awayi alikariya ebûra malbatê xwe kırıye.

Bı navê Hagop Gazaryan ermeniyek, dıbıstaneki kurdi vedike û lı wır zarokên kurdan hini xwendinê dıke. Qanat ji lı wır dest bı xwendinê dıke û hın ji karê xwe yê boyaxkırına solan dıdomine. Qanat dı sala 1928'an de xwendegaha Hagop xılas kırıye. Dı wê demê de lı Tıblisê cıvina Partiya Kominist çêdıbe û jı cıvinê re Qanat ji beşdar dıbe. Dı vê cıvinê de, Ereb Şemo naskırıye û têkli jı wi re daniye. Ereb Şemo jı berpırsiyarek partiyê bûye. Berpırsiyarîn cıvinê, qewl dıdın Qanat ku wi jı bo xwendinê bışinin Leningradê. Lê Qanat, behsa hevalên xwe ji dıke. Dı pıştê demeki kurt de Ereb Şemo, jı Qanat re name dınıvisine, Qanat û heft hevalên wi dıçın Leningradê dest bı xwendinê dıkın. Qanat lı wır institûya tarix, filozofi, zıman û edebiyatê dıxwine. Qanat dı fakulta pala de û dı ya institûtê de pêşta dıçe û lı ser daxwaza mamostên wi, dı idara universitê de dımine. Ew dı 1936'an de ji, dest bı doktorayê dıke.

Qanatê Kurdo, dı Şerê Cihanê yê Duyemin de, dı nav Leşkerê Sor de ciyê xwe dıgre û lı hember naziyan şer dıke. Pıştê jı xılasbûna şer, Qanat dızıvıre institûtê û xebata xwe ya berê dıdomine û havinan ji lı Ermenıstanê ders dıde mamostên Kurd.

Qanat, dı 1953'an de dest bı nıvısandına xwe ya ulmi dıke. Dı 1961'an de dıbe berpırsiyarê Institûta Rojhılatnasiyê Beşa Kurdzaniyê. Dı 1968'an de Qanat dıbe doktorê ulmê filolojiyê.

Qanat dı institutê de berpırsiyariya Partiya Kominist jı kırıye û jı bo xebatên wi yên gıranbıha 14 xelat wi standiye.

Ulmdarê mezin Qanatê Kurdo, gelek xızmetên hêja kırıye û gelek efırandınên gıranbıha lı dû xwe hıştiye.

Bı efırandın û xebatên xwe ve gelê Kurd mamostayê mezin jı bir nake. Mamostayê mezin, bı laşê xwe ve jı nav me dûr ket, lê ew bı xebatên xwe ve, dı nav me de dıji.

www.arsivakurdi.org

GÖREV GÜÇLÜ BİR SINIF PARTİSİ YARATMAKTIR

X.Birindar

12 Eylül faşizminin ayak sesleri duyulduğundan bugüne değin, Türkiye ve Kürdistan devrimci hareketinin en fazla üzerinde tartıştığı konu "birlik" sorunudur.

12 Eylül öncesi bu sorunu çözüp faşizme karşı güçlü bir direniş göstermeyen ve faşizmin iktidarı gasp etmesiyle ağır bir yenilgi alan yurtsever–devrimci hareket, uzun bir süre iç hesaplaşma, ayrışma ve saflaşma sürecini yaşadı. Ve hala bu anlamda gerçek bir netleşme sağlanmış denemez. Ayrıca bu dönemde de yurtsever–devrimci hareket içinde güç–eylem birlikleri ve cephelerin oluşturulması yolunda belli çalışmalar sürdürüldü.

Ancak güç ve eylem birliklerinin başlıca garantisi olan ve onun motor gücünü oluşturma işlevi gören güçlü bir işçi sınıfı hareketi yaratılamadı. Dahası yaşanan süreç doğru tahlil edilemedi, dargurupçu çıkarlar öne çıkarıldı, uzun süreli ve kalıcı birlik politikası yerine günübirlik politikalar sürece eğmen kılındı. Dolayısıyla en geniş yığınların birlik özlemi somut bir olgu haline dönüştürülemedi. Bütün bunların sebep ve sonuçları, değişik hareketlerin yayın organlarında hala tartışılıyor. Geçmiştan ders alındı mı? Uzun süreli birlik çalışmalarının sonuç vermemelerinin temel nedenleri araştırıldı mı? Kuşkusuz hayır. Özellikle bu çalışmaların içinde yer alan hareketler bir türlü gelişmelere objektif olarak bakmak istemiyorlar. Habire biribirlerini "oyun bozanlıkla" suçlayıp, "dedim–dedi"lerle kendilerini suyun üstünde tutmaya çalışıyorlar. Sonuçta bir kısmı "bu iş artık olmuyor" deyip köşesine çekilirken, birkısmı aynı hataları işlemeye devam ediyor. özellikle bu sonuncular, ülke gerçekliğinden uzak yeni birliktelikler oluşturup kendi insanlarını oyalıyor, burjuva partilerinin sözde muhalefetlerini fetişleştirerek onların iktidara yönelmesi için dua etmeyi bile elden bırakmıyorlar. Ama kendilerinin iktidara yürümeleri gerektiğini, bir günahtan sakınır gibi, düşünmüyorlar bile.. Bunların programları, yapılanmaları ve pratikteki birliktelikleri de bu tesbitimizi doğruluyor. Fakat bu yazımızın amacı bunları yeniden irdelemek veya tartışmak değil. Roja Welat'ın geçmiş sayılarında bu konular yeterince tartışılmış ve yerli yerine konulmuştur. Burada tartışmak istediğimiz konu, bugünlerde Kürdistanlı siyasi çevrelerde yeniden tartışılan **"nasıl bir birlik"** sorunudur.

Teorik olarak yazılan ve kamuya sunulan yazılara bakılırsa Kürt halkının kurtuluşu için ulusal kurtuluş cephesinin gerekliliği hemen her örgüt, grup ve yurtsever kişilerce kabullenilen ve hararetle savunulan bir görüş olduğu görülür. Kuşkusuz sınıflı bir toplumda, ulusal kurtuluşta çıkarları olan değişik sınıf ve tabakaların, böylesi bir cephede örgütlenerek ortak hedefe birlikte yürümeleri zaferi yakınlaştıracak önemli bir olgudur. Ve böylesi bir örgütlenmeye bugün Kürdistan'da şiddetle ihtiyaç vardır. Hiçbir grupsal çıkar böylesi birliktelliklerin önüne engel olarak konmadan, Kürdistan'daki tüm yurtsever güçleri kapsayacak bir biçimde bu konuya samimi yaklaşım sağlanmalıdır. Ancak böyle bir cephenin örülmesi, Kürdistanlı siyasi güçlerin biribirlerini çok ağır ithamlarla suçladığı günümüzde çok kolay olmayacaktır. Hele hele sosyalist güçlerin hala dağınık olduğu ve güçlü bir işçi sınıfı partisinin henüz oluşturulamadığı böylesi bir dönemde, sağlıklı bir cephenin oluşturulması elbetteki bir çok zorlukla karşı karşıyadır.

Güç ve eylem birlikleri çalışmalarında tüm bu olumsuzluklar dikkate alınarak somut adımlar atılmalı. Öncelikle olumsuzluk oluşturan sivri uçların törpülenmesine çalışılmalıdır. Değişik güçlerin kapalı kapılar ardında biribirleri hakkında söylediklerini, açık yüreklice masa başında tartışarak sorunun çözümlenmesi sağlanmalıdır. Tabanda ortak iş yapma eğilimi geliştirilerek güven ortamının yaratılması için çaba harcanmalıdır. Yapılacak olan birlik çalışmaları belirli aşamalarda kamuya açıklanarak görüşlerdeki giz perdesi ortadan kaldırılmalıdır. Böylece birlik tüccarlığına meydan verilmeyecek ve halkımızın en yakıcı istemi olan birlik sorununun istismarı önlenecektir.

SİYASİ BİRLİKLER

Kuşkusuz birliktelikler konusu tartışılırken değinilmesi gereken önemli konulardan biri de siyasi birlikler sorunudur. Bugün Kürdistan'da sosyalist güçlerde dağınıklık olduğu gibi, yurtsever güçlerde de dağınıklık sözkonusudur. Özellikle sosyalist güçlerdeki dağınıklığınuzun zamandan beri aşılamaması bazı ilerici çevrelerde işçi sınıfı partisini örgütleme konusunda umutsuzluk yaratmıştır. Ya da şimdiye kadar işçi sınıfı adına yola çıkmış bazı güçlerin kendi sağ anlayışlarından kaynaklanan başarısızlıklarına bakılarak leninist tipte örgütlenmelerin, Kürdistan sorununa çözüm getiremeyeceği evhamını geliştirmiştir. Bu umutsuzluk ve kuşku geri adım atmayı beraberinde getirmiş, sonuçta, sanki yeni bir olguymuş gibi, küçük burjuva sınıfsal temele dayalı ve onun ideolojisine uygun yurtsever–demokratik bir örgüt oluşturma çalışmaları başlamıştır.

Konunun başında da belirttiğimiz gibi Kürdistan'da yurtsever güçler de dağınıktır. Ve bunların toparlanması için siyasi birlik çalışmalarının yapılması da gereklidir. Ancak bu, sınıfsal karekterlerine bakmadan tüm güçleri yurtsever–demokratik bir örgüt çatısı altında birleştirerek sağlanamaz. Çünkü Kürdistan'daki mevcut durum bir Cezayir'i andırmıyor. Yine böyle bir hareket, çok değişik sınıf ve katmanları bir arada bulundurmayı hedeflediğinden, leninist örgütlenme modelini katı bulup daha esnek bir örgütlenmeyi tercih ettiğinden işçi sınıfı partisini bağrından çıkaramayacak ve işçi sınıfı partisinin işlevini göremeyecektir. Diğer yandan Kürdistan'daki siyasi yapılanmaların mevcut durumu , Filistin hareketlerinin oluştuğu süreci geride bırakmıştır. Kaldı ki, böylesi örgütlenmeler geçmiş dönemde Kürdistan'da da denenmiş ve şimdi yapılmak istenenden daha güçlü bir biçimde bunun örgütlenmesi de yapılmıştır. Şıvancı hareket sosyalizme açık yurtsever–demokrat bir hareket olarak örgütlenmişti. Sosyalist dünya görüşünün Kürdistanlı aydınlar arasında yeni yeni tanınmaya başlandığı, işçi sınıfının ve yoksul emekçi kesimlerin henüz sınıfsal mücadeleyi yeterince kavrayamadığı ve dolayısıyla bu temelde örgütlenemediği bir dönemde oluşan Yurtsever–Demokrat hareket 1970 sonrasında, sınıfsal mücadelenin hızlı gelişimine ayak uyduramadı. Yalpaladı. Onun "mirasıyla" işçi sınıfının partisi yaratılmak istendi ve tökezledi.

O günlerden bu yana Kürdistan işçi sınıfı, yoksul emekçisi ve aydını, genci küçümsenmeyecek deneyler geçirdi. Dersler çıkardı. Sosyalist dünya görüşüyle haşır neşir oldu. Ve kavga içinde azımsanmayacak kadrolara kavuşuldu. Yani Kürdistan işçi sınıfı kendi öz örgütünü oluşturup, mücadeleye atılabilecek güce kavuştu. Bu nedenle, bugün sosyalistlerin karşı karşıya bulunduğu görev, kendi aralarındaki dağınıklığı gidermek, leninist parti normlarından zerre kadar taviz vermeden işçi sınıfını kendi öz örgütüne kavuşturmaktır. Dahası salt bu görevin bilince çıkarılmasıyla da yetinmemek, somut adımlar atmak gerekiyor. Kürt halkı böylesi güçlü bir örgüte sahip olmamanın sancılarını çekiyor. Bu konuda işin ciddiyetini kavramak için tarihimizi ve bugün yaşanan koşulları algılamak yeterlidir. Kuşkusuz bu yapılırken, sorun, güç ve eylem birliklerinin önüne engel olarak konulmamalı, onu geliştirici bir bağlamda ele alınması gerekir. Kaldı ki güç ve eylem birlikleri, cephe çalışmaları bir yönüyle, güçlü bir işçi sınıfı partisine, onun bu yolda motor görevi görebilecek işlevine sahip olunamadığı için somut bir olgu haline gelemiyor.

YURTSEVER KİTLE PARTİSİ Mİ? LENİNİST PARTİNİN KİTLESELLEŞMESİ Mİ?

II

Lokman Polat

KÜRDİSTAN'DAKİ SİYASAL BOŞLUK

Kürdistan'da bugün siyasal boşluğun temelini işçi sınıfının siyasal örgütünün (yani marksist—leninnist partinin) olmayışı teşkil eder.

Ülkemizde marksizm—leninizm adına yola çıkan bir dizi parti ve örgüt var. Bir bölümü sosyalist yönelimli olan bu örgütler, gerçek anlamda birer sınıf partisi olmaktan uzaktır. Tarihsel pratiğin kendisi ve ulusal kurtuluş mücadelemizdeki konumları da bu savımızı doğrulamaktadır.

Bu nedenle bugün Kürdistan'da asıl siyasal boşluk sosyalist siyasal örgütlenme yapısıdır. Kürdistan proletaryasının kendi siyasal örgütlenmesinden yoksun oluşu çok önemli bir boşluk yaratmaktadır. Bundan dolayıdır ki Kürdistan'da örgütlenmenin odak noktası sosyalist örgütlenmedir, yani asıl olan işçi sınıfı partisinin yaratılması sorunudur.

Kürdistanlı sosyalistler açısından bugün acil ve siyasal görev Kürdistan proletaryasının leninist partisinin oluşumu görevidir. Böylesine soylu, yüce bir görevin yerine getirilmesi elbetteki bir süreç işidir. Ama bu mutlaka yerine getirilmesi gereken bir görevdir. Ulusal demokratik devrimin kesintisiz olarak sosyalist devrimle tamamlanması ancak ve ancak ulusal harekette sosyalist önderliğin sağlanmasıyla mümkün olur, diğer bir deyişle ulusal demokratik devrimin sosyalizme doğru kesintisiz olarak yönelmesi sosyalist önderliğin yaratılmasına, leninist partinin devrimin başını çekmesine bağlıdır. Sosyalist önderlikli bir ulusal kurtuluş hareketinin hedefi sadece ulusal bağımsızlığı elde etmekle sınırlı değildir, onun asıl hedefi ulusal ve toplumsal kurtuluş mücadelesini iç içe sürdürerek sömürgecilik zincirini kırmak, köklü bir toprak devrimini yaparak, toplumu demokratikleştirerek sosyalizmin inşasına geçmektir.

Çok kısa bir şekilde belirttiğimiz ulusal kurtuluş hareketlerinin bu tür görevlerini yurtsever bir parti önderliği yerine getirebilirmi? Bunun cevabına geçmeden önce kitle partisi nedir? Ona bakalım. Yurtsever kitle partisi: Değişik sınıf ve katmanları bünyesinde toplayan ideolojik birliği olmayan, değişik sınıfsal talep ve özlemleri dile getiren eklektik ve karma bir düşünce yapısına sahip olan bir tür örgütlenme biçimidir.

Bu tür bir örgütlenme yapısı ulusal demokratik devrimi sosyalist devrimle tamamlıyamadığı gibi toplumu da nihai kurtuluşa götüremez. Çünkü mülk sahibi olan bu sınıfların temel stratejik hedefleri ulusal bağımsızlığın kazanılması ile sınırlıdır.

Bunlar sınıfsal çelişkileri gizlemeye çalışarak proletarya ideolojisinin gelişmesini engelleyerek toplumsal devrimin önüne bir set çekme çabası içerisine girmektedirler.

Örneğin bu tür sınıflardan biri olan milli burjuvazi salt burjuva anlamda milliyetçiliğin bayraktarlığını yaparak sosyalist ideolojiyi "yabancı" bir ideoloji olarak lanse ettirip kendi ideolojisini de "Milli Görüş" olarak kitlelere sunmaktadır. ve böylece ulusal kurtuluş sürecinde demokratik bir muhtevaya sahip olan ezilen ulus milliyetçiliği toplumsal dönüşümlerin sağlanmasında ve devrimin ileriye doğru sürdürülmesine karşın gerici, tutucu bir muhtevaya bürünür.

Yurtsever bir kitle partisinin sınıfsal temeli mülk sahibi sınıflar ve diğer katmanlar olup ideolojik yapısıda esas olarak miliyetçiliktir. Bugün Kürdistan'da bu türden bir siyasal boşluk olmadığı gibi böylesine yeni tip bir örgütlenmeye de gereksinim yoktur. Çünkü var olan örgüt ve partilerin çoğunluğu zaten bu tip bir karektere sahiptirler. Kürdistan'ın her dört parçasında da bu tür örgütlenmeler mevcuttur. Bu örgütlerin kendi içlerinde ideolojik birlikleri yoktur, taban olarakda değişik sınıf ve katmanlara dayanmaktadırlar. Bu tür bir örgütlenme yapısı Kürdistan ulusal kurtuluş problemine bir çözüm olamaz.

ULUSAL DEMOKRATİK DEVRİM AÇISINDAN

Ulusal kurtuluş devrimi özünde burjuva demokratik bir devrimdir, ama burjuva demokratik devrimdir diye ille de burjuvazi buna önderlik edecek diye bir kaide yoktur. Gerçi bir çok sömürge ülkelerde burjuvazinin önderliğinde ulusal kurtuluş hareketi verilmiştir, ama bu ülkelerde ulusal devrim yerinde çakılıp kalmıştır, sosyalist devrimle tamamlanılmamıştır. Fakat Kamboçya ve Vietnam gibi ülkelerde de ulusal kurtuluş hareketi sosyalistlerin önderliğinde verilmiş ve ulusal demokratik devrimden kesintisiz olarak sosyalist devrime geçilmiştir.

Ulusal kurtuluş hareketi içerisinde yer alan değişik sınıf ve katmanlar hareketi başka yönlere çekmek için yoğun bir uğraş içerisine girerler. Ulusal sorunu çözüme götürecek güç olarak burjuvaziyi görenler sosyalistlerin harekete damgasını vurmayı engellerler. Onun içindirki sosyalist örgütlenmenin kitleler içerisinde dal budak salmasını istemezler ve bunu sınırlamak ve kösteklemek için de kendi kurdukları burjuva örgütlenmelerinin ulusu kurtuluşa götürecek biricik örgütlenme olduğu propagandasını yapıp sosyalist ideolojiyi küçük düşürmek, kötü göstermek uğraşı içerisine girerler. Çünkü onlar için asıl olan ulusal bağımsızlığı elde etme, pazara sahip olma ve ekonomik rekabettir. Ve onlar programlarını da asıl olarak bu temel üzerinde ayarlarlar.

Oysaki sosyalistlerin program anlayışları, stratejik hedefleri salt ulusal demokratik devrim programı değildir. Ulusal demokratik devrim programı sosyalistlerin asgari programladır. Azami programları ise sosyalizmin inşasıdır, yani sosyalist devrimin başarıya ulaştırılmasıdır. Işte yurtsever kitle partisi savunucuları sadece asgari bir programla yetinip azami programı gözardı etmektedirler, ya da bundan yana değildirler.

ÖRGÜT İÇİ DEMOKRASİ AÇISINDAN

Yurtsever kitle partisi savunucularına göre böylesine bir partide örgüt içi geniş bir demokrasi mevcuttur, herkes kendi görüşünü söyleyebilir ve tüm konuları tartışabilir. Tabiki onlara göre bu tür şeyler sosyalist partide olmaz. Sosyalist parti geçinip onlarca yılık tarihlerinde bu tür şeylere müsaade etmediklerine bakarak, bunları kıstas alarak böylesine bir yargıya varmak yanlıştır. Çünkü kendisine işçi ya da sosyalist parti diyenler gerçek anlamda leninist parti değillerdir. Bunların örgütlenme yapısı bir partiden çok bir askeri ordunun hiyerarşik yapısını andırıyor. Nasılki bir orduda emirler yukarıdan aşağıya doğru verilir ve herkes tartışmasız bunu kabul ediyorsa, herhangi bir sorun tartışlamıyorsa, astların üstlere karşı en ufak bir hareketi en katı ve sert bir şekilde disiplinle cezalandırılıyorsa, astlarla ve askerlerle en ufak bir şey danışılmadan üstten emir alarak iletiyorsa sosyalist geçinen partilerimizde bu şekilde olagelmiştir.

Halbuki gerçek anlamdaki leninist partiler her zaman içsel tartışmaya açıktırlar. Ve örgüt içi demokrasiyi de sürekli uygulama alanına sokarlar. Bizzatihi Lenin'in kendisi Bolşevik Partisi içerisinde çıkan muhaliflerle bir çok sorunu tartışmıştır. Lenin "Muhalefet kongreden önce tasfiye edilirse bu büyük bir hata olur" demiştir. Çünkü Lenin kongrenin merkez ve muhalefet arasında bir tartışma ve hesaplaşma zemini olmasını istemiştir. Oysaki bizim sosyalist partilerimiz bırakın muhalefetle kongrede hesaplaşmayı en ufak bir eleştiride hemen tasfiyeciliğe baş vurmaktadır. Tabiki sosyalist geçinen oportünist partilerin bu tür yanlış ve sakat uygulamalarına bakıp leninist partilerde örgüt içi demokrasi yoktur demek son derece yanlış olur.

DAR KADROCULUK SORUNU

Yurtsever kitle partisi savunucularının dayandıkları bir nokta da sosyalist partinin dar bir kadro çerçevesi içerisine haps olması, dar kadroculuğu aşamaması, yurtsever bir parti

Devamı s. 15'te

ÖRGÜTSEL TIKANIKLIK, DEVRİMCİ GELİŞMELER VE SOSYALİST TAVIR

III

Lokman

Yazının diğer bölümüne geçmeden önce kısaca şu duruma da değinelim. bilindiği gibi TKSP'deki bunalım ve tıkanıklık su yüzüne çıktıktan sonra kısa bir süre belli bir birimde ve Merkez komitesinde parti içi sorunlarla ilgili tartışmalar yapıldı. Fakat oportünizm ürkekliğinden ve acizliğinden dolayı sorunu taban karşısında tartışmaktan kaçındı. Ve bilinen komplocu ve tasfiyeci yöntemleriyle devrimci güçlere karşı saldırıya geçti, ve Merkez Komitesinden başlıyarak mücadele alanlarına dek devrimci militan güçleri dedikodularla, hayali suçlamalarla, burjuva hukuk kurallarının bile gerisine düşen anti-demokratik cezai müeyyedeleriyle sosyalist militan unsurları parti dışına itmeye çalıştı. Parti'de kalıp mücadeleyi parti içerisinde sürdürmek isteyen unsurlara karşı anti-demokratik uygulamalarla parti dışına itildiler. Zaten bazılarını onlar atarlarken, bazıları da zorunlu olarak örgütsel ilişkilerini (o dönemde) koparmak mecburiyetinde kaldılar.

Eleştiri ve özeleştiri mekanizmasının laçkalaştırıldığı, tüm çalışma ve örgütsel sorunlarla ilgili leninist kuralların rafa kaldırıldığı bir süreçte "ayrılık ertelenmez bir zorunluluktu. Cünkü tasfiyecilik, ilkesizlik ve parti içi demokrasinin artık çirkin bir yalan olduğu bu noktada ertelemek korkaklığın ödünüy'dü. (Marks-Engels Aforizmalar Düşünceler s.167) Bu duruma kısaca değinmemizin nedeni oportünistler tarafından tasfiye edilmeden, kendileri ayrılanların arkalarından yapılan dedikodular, yalanlar ve kaynatılan cadı kazanının sistematiğini açıklığa kavuşmasıdır.

Yazımızın bu bölümünü Lenin'den bir alıntıyla kapatıp diğer bölümlerine geçelim. Lenin,"Örgütlenme Üzerine" adlı yapıtında şöyle diyor: "Ilkelerin çiğnendiği öyle vahim durumlar olurki bütün örgütsel ilişkilerin koparılması bir görev haline gelebilir." (Lenin, Ö.Üzerine s.34)

TKSP'DEKİ DEVRİMCİ GELİŞMELER

Her ayrışma beraberinde saflaşmayıda getirir. TKSP'deki ayrışmada beraberinde iki ayrı saflaşmayıda getirdi. Bir yandan devrimci kanadın leninist birlik temeli üzerine şekillenen saflaşması (ki bu saflaşma daha devam ediyor) diğer yandan da oportünizmin küçük burjuva ayak oyularıyla adam kayırmalarıyla oluşturduğu saflaşma.

Parti içerisinde ve 'dışında' devrimci muhalefet önemli bir gelişkinlik gösterirken, oportünist güçler devrimci muhalefeti sürdüren sosyalist militan unsurlara karşı en bayağı yöntemlere baş vurup bu güçleri parti tabanının gözünde karalamak için dedikodu kazanlarını kaynatarak en hayasızca yalanlara baş vurdular.

Devrimci kanat ise bu tür çirkef yalanlara karşı devrimci sorumluluk, duyarlılık ve dürüstlüğü elden bırakmadan onların gerçek iç yüzlerini kirli çamaşırlarını orta yere serdi. Devrimcilik adına sahtekarlığı, yalanı ve abartmacılığı kendine meslek edenler ve yöntem haline getirenler için Lenin şöyle diyor: "Bu ne sahtecilik....Bizim gücümüz doğru söylemektir. Yalan sözler, yalana dayalı övünmeler manevi ölümdür. Politik ölümün şaşmaz güvencesidir." (Lenin, T.Y.C.9., s.229) Devrimci kanat yılmadan usanmadan (oportünistlerin yalanını açığa çıkartarak) çalışmalarına ve mücadelesine devam ederken, oportünizm politik ölümün bataklığına doğru kulaç atıyordu. Oportünist kanadın aydın, brokrat, entellektüel gevezeleri parti tabanına karşı sorunları ters yüz ederek, geveliyerek, hayali abartmalar yaparak, değişik yerlerde başka, başka şeyler söylüyerek nabza göre şerbet vererek,ve de yakalanıp çözülen bazı unsurları kahraman ilan ederek varlığını sürdürmeye çalışırken, devrimci kanat kitlelere veparti kadrolarına acı gerçeği açıklıyordu. Bu da elbetteki oportünizmin hoşuna gitmiyordu, o her geçen gün daha da hırçınlaşıyordu. Yine bu sorunla ilgili olarak Lenin şöyle diyor: "Acı gerçek 'bizi yücelten' yalandan daha yararlıdır. Diplomatça gevelemeden, ve şartlı, şurtlu konuşmadan daha değerlidir. (T.Y.C.18.s.175)

oportünist kanat partiyi dağılma, çözülme, pasifleşme ve paslanmayla yüz yüze getirirken, devrimci kanat bu süreçte Kürdistan devriminin dayattığı görev sorumlulukların bilinciyle hareket ederek ve siyasal çalışmalara hız vererek devrimci militanların sesi olmak ve halkımızın ulusal kurtuluş mücadelesine yol göstermek ve de Marksist-leninist ideolojik, politik, örgütsel temel çerçevesinde Kürdistan devrimini örgütlemek için ROJA WELAT'ı yayın hayatına soktu.

Devrimci kanat TKSP-DEVRIMCI MUHALEFET- adı altında geçmişin tutarlı bir muhasebesini yaparak, geçmişi eleştiri süzgecinden geçirerek geçmişten önemli ders ve deneyler çıkartmış ve bugün de geçmişteki hataları mahkum ederek ve doğruları savunarak, oportünizmin geçmişteki tüm engellemelerine rağmen partimizin yiğit, fedekar, sosyalist militanların verdiği militan devrimci çalışma ve mücadelesini sürdürerek ve de daha da geliştirerek PSKT-ROJA WELAT hattı altında Kürdistan devriminin zaferine ve ülkemizde bağımsız, demokratik, özgür bir toplumun yaratılmasına ve giderek sömürüsüz, sınıfsız bir toplum oluşana dek uğraşını sürdürecektir.

MEVCUT DURUMA KARŞI SOSYALİST TAVIR

12 Eylül öncesi ve sonrası dönem arasında kopmaz bağlar vardır. Bir sonraki dönemi doğru değerlendirmek için bir önceki dönemi iyi tahlil etmek gerekir. Buda geçmişin doğru bir değerlendirilişe tabi tutulmasıyla mümkün olur. Bu yapıldıktan sonra görev bitmiyor, çünkü yeni değişme ve gelişmeler devrimci güçlerin omuzuna yeni görev ve sorumlulukları yüklemektedir. Bu devrimci görevleri yerine getirmek için kendimizi yeni şartlara uyarlıyarak dönemin özgül koşullarına göre kendimizi yenileyerek ve mevcut durumun gereklerine uygun olarak kendimizi devrime hazırlamalı, Kürdistan devrimini örgütlemeliyiz.

Mevcut dönemin dayattığı ağır sorunların altından kalkabilmek ve sorunlara çözüm bulmak için mevcut sorunları bilimsel, tutarlı ve seviyeli bir şekilde değerlendirerek ideolojik, politik ve örgütsel mücadeleyi yükselterek, birlik sürecine ivme kazandırarak değişik analiz ve tahliller yoluyla kitlelerin kafalarını aydınlatmalıyız. Tabi ki bu konuda başta en büyük görev kadro ve militanlara düşmektedir. Yiğit militanlar bir yandan kitleler içerisinde siyasal çalışmalarını sürdürüp devrimci mücadeleyi örgütlerken diğer yandan da halkımızın mücadelesini rayından saptırmak isteyen her türlü sağ ve sol oprtünistlere karşı da savaşımlarını sürdürmelidirler.

Bugün TKSP açısından mevcut durum bilinmektedir. Devrimci mücadele anlayışının bize yüklediği görevlerden hareketle örgütsel sorunlarımız konusunda sosyalist tavır doğrultusunda oportünizmi teşhir ve tecrit etmeliyiz. Oportünizmi her yönüyle eleştirerek oportünist tavır ve anlayışa karşı sosyalist tavrı geliştirerek onları mahkum etmeliyiz.

Oportünizmin partiyi laçkalaştırmaya, pasifize etmeye ve paslanmayla yüz yüze bırakmasına ve devrimci kanat karşısında suskunluğa bürünmesine karşılık, TKSP'den çıkan devrimci kesim ideolojik, politik ve örgütsel mücadeleyi dönemin özgül koşullarına uyarlayıp sürdürerek ve oportünizmle olan farklılığını ve görüş ayrılığını en genis kitleler önünde tartışarak militanlara doğru mücadele yolunu ve yöntemlerini gösterek savaşımını sürdürüyor.

Oportünizmin kendi kabuğuna çekilmesine ve suskunluğuna karşılık Lenin şöyle diyor: "Açık polemikler Rus Sosyal Demokratlarının ve sınıf bilinçli işçilerin gözleri önünde olursa var olan farklılıkların derinliğini göstermek açısından gerekli ve yararlıdır. Üzerinde görüş ayrılığı olan sorunların tüm açılardan tartışılması gerekli ve yararlıdır." (Lenin, T.Y.C.4. s.330)

Bugün PSKT-ROJA WELAT hatını sürdüren devrimci kanat Lenin'in bu öğretisini hayata geçirmektedir. Oportünizme karşı mücadeleyi önlerine koyan devrimci militan unsurlar hayatın her alanında oportünizmi teşhir etmelidirler. Devrimci mücadelenin sağlıklı bir rotada yürümesi için bu görevi yerine geitirmek bir zorunluluktur. Oportüniz-

Devamı s. 15'te

KÜRDİSTAN'DA YER ALAN OLAYLAR, İÇ ÇATIŞMALAR VE YURTSEVER GÜÇLERİ BEKLEYEN GÖREVLER!..

K.Saleh

Bilindiği gibi, yaklaşık olarak birbuçuk yıl önce PKK tarafından gerçekleştirilen Eruh ve Şemdinli baskınlarına karşı düzenlenen haçlı seferleri, daha sonra Kuzey Kürdistan halkına, onun yurtsever güçlerine ve bu arada PKK'ya yöneltilen faşist—sömürgeci bir saldırı savaşı biçiminde devam ediyor. Ancak savaşın bu belirgin çizgisi, PKK ve yeryer halkın "örgütlediği" mevzi—i ve sınırlı karşı koyuşların ve küçük çapta da olsa kıstırılma—savunma ekseninde kendisini gösteren direnmelerin gözardı edilmesi ya da küçümsenmesi anlamına gelmiyor. Aksine bu bile, ağır kayıplara, tahribatlara rağmen belirleyici olan yönüyle düşmana darbe vuruyor, vatanın bağımsızlığı ve özgürlüğü uğruna yürütülen mücadeleye katkıda bulunuyor; sömürgeci işgal ordularının "prestiji"ni sarsıyor, tedirginliğini ve korkusunu arttırıyor. Ne var ki, bu, madalyonun sadece bir yüzüdür. Ve bir başına, "erken doğum"un yaratmakta olduğu sancıları aşmaya, ulusal demokratik güçlerin daha bir ağırlaşan görev ve sorumluluklarını hafife almaya, uzun erimde mücadelenin yapısında geliştireceği zararların asgariye indirgenmesine yetmiyor. Bu bakımdan sorunun derinlemesine irdelenmesi, "erken doğum"un yaratmata olduğu sancıların nasıl bertaraf edilebileceğinin bilince çıkarılması, topyekün Kürdistan halkını hedefleyen acımasız savaşın yurtsever, demokrat ve devrimci güçlere dayattığı görev ve sorumlulukların altının bir kez daha çizilmesi; biribirlerini yadsıyan, tasfiyeyi hedefleyen politik yönelimlerin, genelde halkımızın bağımsızlık ve özgürlük mücadelesine verdiği zararların açıklığa kavuşturulması gerekiyor.

Hatırlanacağı üzere, Eruh ve Şemdinli baskınlarıyla gelişen olaylar karşısında, sömürgeci burjuva kampında koparılan curcunaya, buna parelel olarak bazı sol çevrelerde yükseltilen "provakasyon" vaveylasına karşı gazetemiz **"Roja Welat"**, olayların "erken bir doğum" olduğu tesbitini yapmış ve onların düşmana yönelen yönleriyle desteklenmesi gerektiğini kararlılıkla vurgulamıştı:

"Eylemin doğruluğu, yanlışlığı ya da zamanlamasının iyi yapılıp yapılmadığı (ki, bize göre 'erken bir doğum' **dur) tartışılabilir. Ama bu, sömürgeci faşist vahşete karşı savaşın doğasında var olan değişik mücadele biçimlerini, halkımıza dayatılan faşist ve sömürgeci teröre karşı tepkinin bir ifadesi olabilen eylem türlerini yadsımaz."** (R.Welat, s.19—20)

"Tersine onların, burjuva devlet çarkına yönelen yönleriyle geliştirilmesini, desteklenmesini gerektirir." (R.Welat, s.21—22, 23—24)

"...Bu ve benzeri eylemler karşısında susmak ya da daha ileri giderek onları 'provakasyon' **olarak nitelemek, en basitinden soykırımcı uygulamalarında faşist diktatörlüğü ve müttefiklerini cesaretlendirecektir, onların değirmenine su taşıyacaktır."** (R.Welat, Ags.)

Zaman, Kürdistan'da yer alan olaylar, eylemlerin altında emperyalizmin ve faşist Türk cuntasının parmağını arayan yaklaşımlarda görülen yüzeysel çark edişler, tesbitimizin ve buna uygun düşen tavrımızın doğruluğunu kanıtladı. Ama buna rağmen reformist güçler, oportünist çark edişlerinin gölgesinde kaynattıkları "cadı kazanı"yla bizleri PKK'yı aklamakla, ona malzeme vermekle suçladılar.. PKK ise, sözkonusu eylemlere yönelik farklı değerlendirmeleri, zaman zaman satır aralarında aynı kefeye koymaktan kendisini alamadı:

"Butemelden 'zamanı gelmemiştir, erkendir' **yutturmacaları ile teslimiyet ve uzlaşmacılığına kılıf oluşturan küçük—burjuva solunun maskesini düşürmüş, çürümüşlüğünü en açık biçimde göstermiştir."** (Ser., S.44, s.10)

Kuşkusuz bu ve benzeri yaklaşımlar önemlidir. Fakat daha da önemlisi, Kürdistan'da gelişen devrimci sürecin momentini yakalamak, PKK'nın nev—î şahsına münhasır genellemelerini ve karşı tavır alışları buna bağlı olarak değerlendirmektir.

"ERKEN DOĞUM"UN SANCILARININ AŞILMASI GELECEĞİN ZAFERİ İÇİN GEREKLİDİR

"Erken doğum"un doğurduğu sancıların bertaraf edilmesi, öncelikle "erken doğum" olayını biçimlendiren nedenleri ve onun yarattığı güçlükleri doğru bir biçimde tesbit etmeye bağlıdır. Ancak bu yapılabildiği ölçüde, sözkonusu sancıların aşılması yolunda mesafe alınabilir, karşılaşılacak yeni zorlukların üstesinden gelinebilir. Ayrıca bu, farklı öz ve biçimlerde yapılan genellemelerin dayanıksızlığını açığa çıkarmak bakımından da gereklidir.

Bilindiği gibi ülkemiz Kürdistan, bölgede, emperyalizmin, sömürgeciliğin ve gericiliğin en zayıf halkası durumundadır. Ancak bu durum tek başına, Kürdistan'da bir gerila savaşının ya da yine bu zemini temel alan silahlı propagandanın (ki, bu ikisi bir ve aynı şeyler değildirler) başlatılması için yeterli miydi? Kuşkusuz değildi. Çünkü bu, sözkonusu nesnel koşulların asgari bir takım öznel koşullarla tamamlanmasını gerektiriyordu. Bunları ise, şöyle sıralamak mümkündür:

I—Ülke zemininde asgari bir örgütlülük. Asgari örgütlülükten kastımız, ne bazı aklı evellerin iddia ettikleri gibi ülkenin her yanında ve en geniş yığınlar arasında dal—budak salan, bir kıvılcımın parlaması halinde kitleleri topyekün bir ayaklanmaya sokabilen örgütlülüktür; ne de salt gerila savaşına elverişli bazı dağlık kesimlerin keşfedilmesi ve buralara gönderilen partizan gruplarının eylemliliği içinde ulusal kurtuluşu omuzlayabilecek bir örgütlülüğün yaratılmasını hedeflemektir. Tersine, asgari şartlarda ülkenin geniş kesimleriyle örgütün merkezi arasında iletişimi, ikmal vb. sağlayacak kanalların veya yolların örgütlenmesi ve bunların asgari ölçülerde de olsa mahali örgüt birimleriyle desteklenebilmesinin yaratılmasıdır. Böyle bir örgütlülüğün zorunluluğu, Kürt ulusal hareketinin tarihsel gelişimi içinde sergilediği öğretici deneyimler, ülkenin nesnel konumu, siyasal yapısı ve ulusal kurtuluşçu güçlerin sınıfsal—siyasal yapılarının diyalektik bir bütünlük içinde analize tabi tutulmasından çıkan bir sonuçtur. Ve ancak böyle bir asgari örgütlülüğe sahip olunduğunda, düşmanın terör ve saldırılarına karşı ülke zeminini temel alan karşı saldırılar düzenlenebilinir; ilk aşamada gücünü hareketlilikten alan silahlı eylemlilikle kitlelerin mücadele ruhu geliştirilebilir, yığınlarla kalıcı bağlar geliştirilerek ulusal kurtuluş mücadelesi ilerletilebilir.

Oysa 15 Ağustos eylemleriyle silahlı mücadeleyi başlattığını ilan eden PKK,

www.dersimkurdi.org

yukarıda belirttiğimiz ikinci stratejiyi tercih etmiş ve hazırlıklarını da buna göre yapmıştır. Dolayısıyla başlatılan silahlı mücadele, Eruh ve Şemdinli baskınlarından kısa bir süre sonra kıstırılma—savunma çizgisine düşmüş, örgütsel dayanaklardan yoksun olan silahlı gruplar stratejik dağlık yörelerde bile tutunabilmekte büyük güçlükler çekmişlerdir. Ayrıca yer yer yiyecek ikmalinin neden olduğu katliamlar, örgütün denetiminden uzaklaşan bazı partizan gruplarında görülen çözülmeler ve artan teslimiyetler, bir yönüyle yeterli bir örgütlülükten yoksunluğun diğer göstergeleridir.

II—Asgari örgütlülüğün, kitlelerin sömürgeci—faşist terör karşısında kabaran kin ve öfkelerinin asgari bir siyasal bilinçle yoğrulması sürecine tekabül etmesi gerekir. Yığınlar arasında zulme ve sömürüye karşı mücadele etme eğiliminin zayıf olduğu bir dönemde ve özellikle ülke zemininde silahlı eylemliliğe başvurulması, beraberinde getireceği daha yoğun terör ve saldırılardan dolayı örgütlenme çalışmasının önünü tıkar, ya da en azından silahlı propagandanın yaratacağı siyasal—örgütsel çalışma zeminini daraltır. Kudretli bir gerila savaşının gereksinim duyduğu örgütlülüğün yaratılmasını büyük ölçüde zorlaştırır. Dolayısıyla silahlı mücadelenin başarı şansını önemli ölçülerde olumsuz yönde etkiler. Kitlelerin yeterli desteklerinin kazanılmasını güçleştirir.

Işte PKK'nın başlattığı silahlı mücadelenin yaklaşık bir buçuk yıllık pratiğinin sergilediği sonuç da budur. PKK, kadrolarının önemli bir bölümünü yitirmiş, silahlı propagandanın yarattığı avantajlardan— ülke zemini açısından—gereği gibi yararlanamamış, yer yer kitlelerin pasiv desteğinden yararlanmakla birlikte mevz—î de olsa onların yeterli desteğini sağlayamamıştır.

III—Ülke zeminini hedefleyen bir silahlı mücadele açısından, Kuzey Kürdistan ve bölge yurtsever—devrimci güçlerinin durumu ve aralarındaki dayanışmanın düzeyi de son derece önemlidir. Bilindiği gibi ulusal kurtuluş savaşı, toplumun değişik sınıf ve katmanlarını kapsayan bir savaştır. Dolayısıyla zaferin geleceği bir yönüyle, ulusal kurtuluştan yana olan sınıf ve tabakaların, şu ya da bu biçimde onları temsil eden örgütlerin birliğine, ittifakına bağlıdır. Ayrıca ülkemiz açısından olduğu gibi bölgedeki devrimci gelişmeler bakımından da, bölge yurtsever, ilerici ve devrimci güçleri arasında asgari bir koordinasyonun sağlanması, ortak dayanışma—savunma stratejisinin örgütlenmesi başarıyı etkileyen diğer önemli bir faktördür. Ancak bunu, her hal ve şartta silahlı mücadeleyi başlatmanın önüne aşılması zorunlu bir ön koşul olarak koymak doğru değildir. Çünkü ulusal demokratik güçlerin birliği ve bölgedeki yurtsever—devrimci güçlerle gerekli dayanışmanın örgütlenmesi, bazen savaş sürecine de tekabül edebilir.

Fakat bu, bir bütün olarak sorunun can alıcı önemini hafife almak, yurtsever, ilerici ve devrimci güçlerin içinde bulunduğu somut durumu, aralarındaki ilişkilerin seyrettiği olumsuz düzeyi tümüyle gözardı etmek ve günübirlik politikalarla, "yeri göğü biz fethedeceğiz" mantığıyla yola koyulmak demek değildir. Ne ki, PKK, tam da bu mantıkla hareket etti. Ülke zeminini hedefleyen silahlı mücadelenin, yurtsever—devrimci güçlerin asgari ölçülerde de olsa toparlanmalarına, yurtsever güçlerin birliği yolunda belirli adımların atılmasına ve bölge düzeyinde asgari dayanışmanın önün de engel oluşturan bazı **faydacı** ve **dar** anlayışların aşılmasına denk düşürülmesi gereğini kavramadı, buna uygun bir çalışmanın zorunluluğunu umursamadı. Ve sözkonusu etkenlerin, mücadeleyi yakından etkileyeceğini görmedi veya görmek istemedi. Dahası O, zamanlama olayının, devrimci sürecin öznel karekteri ile olan diyalektik bağıntısını önemsemekle de kalmadı; omuzladığı ağır yüke rağmen öteden beri yurtsever güçlere karşı sürdürdüğü "sol" sekter ve saldırgan politikasına devam etti. Bütün bu nedenler, PKK'nın, yalnız başına düşmanla yüzyüze kalmasında belirleyici oldu. Buna, diğer bazı güçlerin PKK aleyhine geliştirdikleri tecrit kampanyası ve bu kampanyanın "önce can, sonra canan" anlayışından kaynaklanan kaygılardan ötürü bölge düzeyinde de gelişme olanağı bulması eşlik etti. PKK'nınbölgedekidesteğini de yitirmesinde önemli bir neden oldu. PKK'nın yöneldiği yeni arayışlar, geliştirmek istediği "yeni" ittifak anlayışı, onun bölgeden sökülüp atılmasını, hatta silahsızlandırılmasını hedefleyen çabalar ve buna karşı yine PKK'nın savurduğu tehditler vb. bir yönüyle "erken doğum"un yarattığı sancıların dışa vuran diğer göstergeleridir.

Işte yukarıda sıraladığımız nedenler ve daha şimdiden görülebilen göstergelerden ötürü, PKK'nın 15 Ağustos eylemleriyle başlattığı silahlı mücadele, "erken bir doğum"dur. Ve sözkonusu nedenlerin somut bir ifadesi olan bu belirlememizi, ne PKK'nın kendine özgü genellemeleri kapsamı içinde değerlendirmek, ne de başlangıçta "provakason" çığırtkanlığıyla kendisini dışa vuran ve özünde uzun erimli bir silahlı mücadeleye karşı oluştan kaynağını alan anlayışlarla, yine bu anlayışların sonradan "erkendir", "zamansızdır" gibisinden alçak inişleriyle aynı kefeye koymak mümkündür. Çünkü ülke zeminini hedefleyen silahlı mücadeleyi "erken bir doğum" olarak belirleyen devrimimizin bugünkü koşulları, tırmandırılan sömürgeci—faşist teröre karşı devrimci alternatifin yaratılmasına hizmet edebilen, devrimci sürece ivme kazandırabilen savaşım yönelimlerini yadsımıyor. Ve "erken doğum"un bir ifadesi ya da sömürgeci—faşist vahşete karşı tepkinin bir yansıması olabilen eylem türlerinin düşmana yönelen yönleriyle desteklenmesini dışlamıyor; aksine gerekli kılıyor.

Sorunun diğer ve esas önemli yanı, "erken doğum"un yapısında geliştirdiğive önümüzdeki dönemde daha da geliştireceği sancıların, güçlüklerin aşılması; zaferin yakınlaştırılmasıdır. Bu mümkün müdür?.. Hiç kuşkusuz düşmanın yoğun saldırıları, bulunulan dağınıklıkve örgütsel—siyasal yetmezlikler ortamında, bu sorunun üstesinden gelmek kolay bir iş değildir; ama mümkündür..Yeter ki, Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesinin kazandığı boyutlar, onun bünyesinde barındırdığı potansiyel,devrimci sürecin dayattığı görevler ve "erken doğum"un yukarıda açıklığa kavuşturduğumuz nedenleri diyalektik bir bütünlük içinde ele alınsın, vatanın bağımsızlık ve özgürlük davasının gerektirdiğifedakarlık ve atılganlık doğru kavransın!.. Ve buna uygun politik yönelimler içine girilsin!.. Sorun bu baglamda irdelendiğinde **birincil** mesele, mücadelenin Kürdistan devrimimizin gelişme yoluna uygun bir eksende örgütlenmesi, sürecin öne çıkardığı görevlerin omuzlanarak sözkonusu örgütlülüğün geliştirilmesi ve güçlü bir işçi sınıfı hareketinin yaratılmasıdır. Ki bu, devrimci alternatifin yaratılmasında önemli bir kilometre taşı olacaktır. Örgütsel—siyasal birlik sorununda karşımıza şu ya da bu biçimde çıkan bu konu, çıkışımızdan buyana teorik ve pratik planda hareketimizin gündemindedir. Ve ayrı bir değerlendirme konusudur Ancak şu kadarını belirtelim ki, bu konuda netleşmeyenlerin netleşmeleri, somut adımların atılması gerekiyor artık.. **Ikincisi**, ülke düzeyinde düşmana karşı güçleri birleştirmek, bölge planında zulme, sömürü ve saldırılara karşı en geniş kesimlerle dayanışma ve karşılıklı yardımlaşmanın kazandığı önemi kavramak ve kavratmak için enerjik bir çaba harcamak, duygusallığa, bölgedeki devrimci gelişmelerin genel çıkarlarını yadsıyan ilşkilere yer vermeyen doğru bir politika geliştirmek ve bu yolda somut adımların atılmasını sağlamaktır. Ne var ki, bu da, tüm aciliyetine rağmen kısa sürede üstesinden gelinebilecek bir sorun değildir. Özellikle son gelişmeler, çatışma ve politik cinayetlerle örgütler arası ilişkilerin kazandığı tehlikeli boyutlar, bu yolda mesafe katedilmesini daha bir zorlaştırmakta; soruna yeni boyutlar kazandırmakta ve ateşkesin sağlanmasını ön plana çıkarmaktadır. Ancak soruna salt ateşkes çerçevesinde kalan bir yaklaşım, ülke ve bölge yurtsever güçleri arasındaki ilişkilerin iyileştirilmesine, asgari demokrasi kurallarının örgütler arası ilişkilere egemen kılınmasına, birlik ve dayanışmanın geliştirilmesine köklü bir çözüm olmaktan uzaktır. Bu bakımdan, —daha önceleri de değişik vesilelerle belirttiğimiz gibi— kavranması gereken ana halka, bölgedeki devrimci gelişmelerin ve özellikle Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesinin gelişme yolunu tıkayan "kör bir düğüm" haline gelen iç çatışmaların sebep ve sonuçları ile birlikte ele alınması, doğru devrimci politikanın bilince çıkarılması ve örgütlenmesidir.

İÇ ÇATIŞMALAR VE YURTSEVER GÜÇLERİ BEKLEYEN GÖREVLER

Bilindiği gibi, toplumumuzun önünde

bulunan tarihsel devrim aşaması, ulusal demokratik devrimdir. Dolayısıyla devrimimiz bu ilk aşamada, toplumun değişik sınıf ve tabakalarını kapsayan bir mücadeleyi içerir. Ve değişik toplum kesimlerinin birliğini esas almak durumunda olan bağlaşıklar politikası da buna göre biçimlenir. Ulusal kurtuluş sürecine tekabül eden bağlaşıklar politikasında kavranması gereken ana halka ise, kimin ne ölçüde devrimci olduğu değil; tersine siyasal eğilimleri ve dini inançları ne olursa olsun vatanın bağımsızlığı ve özgürlüğüne olan bağlılıktır. Ancak toplumun bu değişik sınıf ve tabakalarını, ülkenin önünde bulunan tarihsel devrim aşamasının stratejik hedefleri üzerinde birleştirmek sanıldığı kadar kolay değildir. Ve sadece ülkenin bağımsızlığa kavuşturulması ekseninde çıkarları çakışabilen sözkonusu toplum kesimlerinin asgari istemlerini programlştırmakla da sorunun üstesinden gelinemez. Çünkü böylesi programların oluşturulması birliğin kendisi değil, yalnızca birlik isteminin somut bir ifadesidir. Birliğin kendisini belirleyen esas sorun, sözkonusu program hedeflerine denk düşen savaşım süreçlerinde mesafeler katedilirken, farklı toplum kesimlerinin çıkarlarını uyum içine sokabilmek, toplumsal sınıf ve tabakalar arasında kaçınılmaz olan ideolojik mücadeleyi buna uyarlamak, karşılıklı güven ortamının yaratılmasına özen göstermek ve buna uygun politik tutumlar, taktikler geliştirmektir.

Ayrıca bu, bazı aklı evellerin sandığı gibi işçi sınıfının bağımsız politikasından ödün vermek, onun sınıfsal ve siyasal çıkarlarını hafife almak ya da yadsımak demek değil; aksine bilimsel sosyalist politikanın bir gereğidir. Ve ancak örgütlü işçi sınıfı ve onun denenmiş politikası, belirttiğimiz esneklik çerçevesinde değişik toplum kesimlerinin, sallantılı ve kararsız güçlerin ortak hedeflere yöneltilmesinde motor işlevi görebilir. Aynı politik olgunluğun ve duyarlılığın bölgede, emperyalizme, faşizme ve gericiliğe karşı mücadele eden örgütlerle dayanışma, işbirliği, hatta ittifakların geliştirilmesinde de —karşılıklı olarak— gösterilmesi gerektiği açıktır.

Bilimsel teorinin sunduğu bu verilere, farklı gelişme aşamalarında ulusal ve sosyal mücadelelere sahne olan ülkelerin zengin deneyimlerine rağmen, düşmana karşı savaşta, yurtsever, demokrat ve devrimci güçler arasındaki sorunların aşılması, engellerin bir bir sökülerek atılması ve en geniş toplum kesimlerinin ortak asgari hedefler etrafında birleştirilmesi, sıkıntılı ve sancılı süreçlerden geçerek gerçekleşebiliyor ancak.. İşte ülkemiz Kürdistan'da, bir bütün olarak ulusal demokratik hareket, bu anlamda ama daha yoğun bir süreci yaşadı, yaşıyor, daha da yaşayacağa benziyor. Bu bakımdan örgüt içi ve örgütler arası sorunların kazandığı tehlikeli boyutları, kolaycı, sekter, duygusal ve çıkarcı yaklaşımların ötesinde, ulusal hareketin tarihsel evrimine, ülkemizin ve bölgenin nesnel ve öznel koşullarına bağlı olarak ele almak gerekir.

Herşeyden önce Kürt ulusal demokratik hareketi, iç çatışmaların beslediği kardeş kavgasının yarattığı tahribatları yapısında geliştiren "talihsiz" bir birikime sahiptir. Kuşkusuz bu, bazı süpekülatör çevrelerin yaygınlaştırmaya çalıştıkları gibi halkımıza özgü bir yazgı değil; kökleri tarihin derinliklerine uzanan ve amansız bir sömürü ve baskı altında tutulan toplumumuzun ekonomik sosyal, siyasal ve kültürel geriliğinin izlerini taşıyan bir fenomendir. Yakın tarihimize kadar feodal, burjuva ve küçük burjuva güçlerin ulusal harekete egemen olmuş olmaları, Kürdistan'ın parçalı durumu ve düşman güçlerle çevrili olması, sömürgeci güçlerin bizzatihi ulusal kurtuluşçu örgütlerin sınıfsal—siyasal yapılarından, zaaflarından yararlanarak onları birbirlerine karşı kullanmaları ve benzeri etkenler tarihin bu olumsuz mirasını canlı tutmaktadır. Öyle ki, bu, Iran (Kuzey Doğu) Kürdistanı ve özellikle Irak (Güney) Kürdistanı'nda, halkımızın özgürlük ve demokrasi mücadelesi karşısında ciddi bir engele dönüştü, kardeş kavgasında akıtılan kanlar yurtsever örgütleri kalın kin ve intikam duvarları ile birbirlerinden ayırdı, düşmanın işini kolaylaştırdı, kolaylştırıyor. Ayrıca kardeş kavgasının mücadeleye verdiği zararlar bu parçalarla sınırlı kalmadı, diğer parçalardaki gelişmeleri, topyekün Kürdistan halkını ve bölgedeki ilerici gelişmeleri derinden etkiledi, etkiliyor.

İşte Kuzey Kürdistan ulusal demokratik hareketi de, tarihin bu kötü mirasından payına düşeni aldı. Sait Elçi ve Sait Kırımzıtoprak'ın öldürülmeleriyle sonuçlanan hazin olaylardan sonra ulusal hareket uzun süre toparlanamadı. Ancak 70'li yılların ikinci yarısında, toplumdaki değişim ve gelişime paralel olarak çağdaş kurtuluşçu görüşler etrafında yeniden boyutlandı. Bu dönem, aynı zamanda Kürdistan işçi sınıfının, ulusal ve enternasyonalist görevlerini kavramaya başladığı, bilimsel dünya görüşünün Kürt ulusal hareketinde varolagelen boşluğu doldurmak üzere tarih sahnesine çıktığı bir dönemdi. Dolayısıyla günümüz ulusal demokratik hareketi (K. Kürdistan kast ediliyor), ulusal hareketin tarihi birikimi üzerinde yükselen ama ağırlıklı olarak 70'li yılların ürünü olmak bakımından avantajlı bir konumdaydı.

Bu avantajlı konum, aynı zamanda ulusal demokratik hareketin önüne tarihi görevler koyuyordu. Ve bu görevlerin bir tanesi de ulusal kurtuluş devriminin mantığını kavramak, tarihimizden ders çıkararak değişik sınıf ve tabakaların görüşlerine saygılı olmayı öğrenmek, yurtsever, demokrat ve devrimci güçlerin birliği sorununu örgütsel, grupsal çıkarların üstünde tutmaya özen göstermekti. Ne var ki, tarihimizin zengin birikimlerine, toplumsal ve siyasal yapıdaki değişmelere ve çağdaş düşüncenin yaygınlaşan etkisinin sunduğu olanaklara rağmen bu yapılamadı. Aksine devrimci—demokrat ve sosyalizm yönelimli yapıda yeni oluşumlarla birlikte, toplumsal, siyasal ve kültürel yapıdaki çarpık ve sancılı değişimin izlerini taşıyan biribirini sindirmeme, biribirlerinin varlıklarını kabullenmeme gibisinden hazımsızlıklar da kendisini göstermekte gecikmedi. Ardından günden güne dozajı artan "eleştiriler", dedikodu kampanyaları, ithamlar, suçlamalar, biribirlerinin politik çalışmalarını engellemeler, kavgalar, adam öldürme olayları ve çatışmalar başgösterdi. Ve nihayet 12 Eylül yenilgisiyle ulusal demokratik hareket yeni bir döneme girdi.

12 Eylül ve sonrası dönem, Türkiye devrimci—demokratik hareketinin yanısıra Kuzey kürdistan ulusal demokratik hareketi bakımından da tarihi bir öneme sahipti. Ne var ki ulusal demokratik hareket, bu tarihi fırsatı da gereği gibi değerlendiremedi. Diğer bir değişle O, yediği ağır darbelere, karşılaştığı çok yönlü sorunlara rağmen, faşizm karşısında aldığı yenilginin öğreticiliğinden yararlanamadı, kendi kendisini eğitip yenileyemedi. Dolayısıyla değişik türde ve boyutlarda sorunlarla karşı karşıya kaldı. "Siyasi merkezlerin temel mücadele alanı dışına düşmesi, zaten zayıf olan denetim geleneğinin büyük ölçüde ortadan kalkması, kitle bağlarının önemli oranda zayıflaması, hatta bazılarının tümüyle kitlelerden tecrit olması", "bağımsızlaşma" ve benzeri küçük burjuva dürtülerin gelişmesi, yüreksiz unsurların daha az fedekarlık isteyen saflara yönelmesi vb. tek tek örgütlerin, dolayısıyla ulusal demokratik hareketin sorunlarını daha bir derinleştirdi. Eski yapılarını "ihya" etmek isteyen örgütler tökezledi. Ideolojik, politik ve örgütsel yetmezlikler, kofluklar daha bir açığa çıktı. Ayrışma, saflaşma ve dökülmeler boy verdi. Ama bütün bunlara rağmen, ezici çoğunluğuyla parti, örgüt ve gruplar, yenilgiye, bunalıma ve bunların öne çıkardığı ağır sorunlara kaynaklık eden nedenleri kendileri dışında aramaya devam ettiler. Bu eksende çakışan sağlı—"sol"lu anlayışlar, bunalımı daha da derinleştirdiler.

Tam bir kaosa dönüştürülen bu durum, özellikle örgütsel yapıları sarstı. Ve sorunlar, bilinçli olarak örgütler arası ilişkilere taşırıldı. Böylece örgüt içi ve örgütler arası sorunlarda, 12 Eylül öncesini fersah fersah gerilerde bırakan faydacı, makyavelist, fırsatçı, komplocu ve tasviyeci yönelimler içine girildi. İşte bugün yurtsever, demokrat ve devrimci örgütlerimiz arasında **tehlikeli** boyutlara varan çatışmalar, mücadele tarihimizin **ibret** dersleriyle dolu böyle bir süreçte adım adım geliştirilen politik yaklaşımların yapılarında kronikleştirdikleri olumsuz birikimlerin ürünüdür. Bu sorunun bu noktaya getirileceği, dünden belliydi. Dün bunu gören hareketimiz, sözkonusu yanlış ve sakat eğilimlerin yapılarında geliştireceği tehlikelere işaret etmiş, şiddetin ve sogukkanlılıktan uzak kolaycı yaklaşımların çözümleyici olmayacağını, aksine tahrik edici bir işlev göreceğini ve düşmanın işine yarayacağını değişik yönleriyle ortaya koymuştu . **(Bak. Roja We-**

www.anfkurdi.org

lat, s. 19—20) Gelinen nokta bu tesbitimizi doğrulamakla kalmıyor; bu gerçeği, kitleler, bölge ve uluslararası kamuoyu nezdinde açığa çıkarıyor. Yurtsever—devrimci hareketin, alternatif arayışı içinde bulunan yığınlar ve demokratik kamuoyu önünde prestij yitirmesine neden oluyor. Dayatılan sömürgeci—faşist savaş karşısında halkımızı demoralize ediyor, umutsuzluğa itiyor.

Diğer yandan iç çatışmalar, bu çatışmaları besleyen nedenler salt Kuzey Kürdistan ulusal demokratik güçleriyle sınırlı kalmıyor; bölge yurtsever, ilerici ve anti—faşist güçlerini kapsayan geniş bir alana yayılıyor. Dolayısıyla gerici bölge devletlerinin ve özellikle sömürgeci—faşist Türk devletinin —polis teşkilatı bünyesinde oluşturduğu **"Terörle Mücadele Harekat Daire Başkanlığı"** örgütüyle— devreye girmeleri için son derece elverişli bir ortam yaratıyor. Soruna daha ciddi boyutlar kazandırıyor.

Sorunun ciddi olduğu artık tartışma götürmüyor. Yurtsever—devrimci hareket sorunlarını hafife almakta ısrar etmiyorsa, günümüz koşullarında özellikle önem kazanan bu sorununu ciddiye almak, iç çatışmalara son vermek ve köklü çözümler üretmek zorundadır. Kuşkusuz Irak (Güney) Kürdistan'ında, Isviçre, isveç, Danimarka ve Fıransa'da yer alan olaylardan, politik cinayetlerden sonra bu yolda atılması gereken ilk adım, **ateşkesin** sağlanmasıdır. Bu konuda çaba gösteriyoruz. Tüm yurtsever—devrimci güçlerin çaba göstermesi gerekir. Ancak bu, —sık sık vurguladığımız gibi— bir başına köklü çözüm olmaktan uzaktır. Çünkü orta yerde ciddi anlaşmazlıklar, uyuşmazlıklar, ithamlar ve biribirlerini tasfiye etmeyi hedefleyen politik yönelimler var. Eğer amaç soruna köklü çözümler getirmek ise (ki, o olması gerekir), herşeyden önce bunları görmek, karşıt taraflar haline gelen sözkonusu politik yönelimleri irdelemek, onların yurtsever—devrimci güçlerin birliğini ve dayanışmasını yadsıyan yanlış ve sakatlıklarını sergilemek ve bu yönelimlerini törpülemek için ilkeli bir tutum geliştirmek gerekir.

Örgüt içi ve örgütlerarası sorunların bugünkü tehlikeli aşamaya gelmesinde, hiç kuşkusuz birinci derecede sorumlu olan PKK'dır. Bilindiği gibi PKK, çıkışından bu yana yurtsever, ilerici güçlerin ezici bir çoğunluğunu düşman ilan etmiş, geriye kalanları yuvarlak genellemeleri içinde aynı kefeye koymaktan geri kalmamıştır. Ayrıca O, kendi içinde ve kendisinden ayrılan bir çok insanın kanına girdi, giriyor. Özellikle son dönemlerde bunu daha bir geliştiren PKK, gerek kendi içindeki ideoljik, politik ve örgütsel sorunlarda (gerçek anlamda ajanlaşan unsurlar kastedilmiyor), gerekse ülke ve bölge düzeyindeki bazı yurtsever—devrimci güçlere karşı yürüttüğü "ideoljik" mücadelede, ajan—provakatörlük suçlamalarını, onların şu ya da bu emperyalist, sömürgeci—gerici devlete bağlı oldukları gibisinden soyut iddiaları, giderek belirgin bir politika haline getiriyor. Bunu, sözkonusu belirlemelerinin "meşru" kıldığı ve yer yer baş vurduğu şiddet eylemleriyle, politik cinayetlerle hayata geçiriyor. Dahası O, yaşanılan "kör döğüşü" devam ederse, kendisince "yaratmakta olduğu hukuk"un bir gereği olarak "işbirlikçi sol"a yönelik politik cinayetlerini daha da sistemleştirerek geliştireceğini belirtiyor; yurtsever ve devrimci konumda yer alan güçlerin büyük bir bölümünü tehdit ediyor.

Açıktır ki bu, tasfiyeciliğin "meşrulaştırılması" ve onun şiddetle pekiştirilerek temel politik bir yönelim haline getirilmesidir. Ve böyle bir yönelimin, devrimci hukuk ya da demokrasi ile bağdaşır hiç bir yanı yoktur. PKK'da bunu, "hukuk" ya da "demokrasi" olarak —kendi insanlarının bir kesimi dışında— kimseye yutturamaz. Kaldı ki hukuktan söz eden PKK'nın, öncelikle demokrasiyi sindirmesi, kendi dışındaki güçlerin varlıklarını hazmetmeyi öğrenmesi, kendi içinde de görüş ayrılıklarının olabileceğini benimsemesi gerekiyor. Ki bu, reformizme, uzlaşmacılığa karşı mücadelede haklı bir konumda olmanın da bir gereğidir. Yine bu, bir yönüyle PKK'nın da uğrunda savaştığı, kutsal davaya bağlılığın bir gereği, ve hemde bir ölçütüdür. Bu bakımdan, "yeri göğü fethetmek" iddiasında olan PKK, Kürt halkının kurtuluşu için yürütüğü savaşımın ciddiyetini kavramak; bizzatihi ideolojik, politik ve örgütsel yapısından kaynağını alan ciddi hatalarının, vatanın bağımsızlık ve özgürlük davasına verdiği zararları görmek, kardeş kavgasını "meşru" kılan sözkonusu politik yönelimini aşmak zorundadır.

Öte yandan, örgüt içi ve örgütlerarası sorunların vardığı tehlikeli boyutların tek hamisi olarak PKK'yı görmek, ya da öyle göstermek; dolayısıyla reformist güçlerin sorunları derinleştiren yönelimlerini görmezlikten gelmek de doğru ve samimi bir yaklaşım değildir. Çünkü olayların akışında, PKK'nın belirleyici payının yanısıra, devrimci mücadelenin kazanımlarını korumak, örgüt içi ve örgütlerarası sorunların çözümünde asgari demokrasi ilkelerini yerleştirmek **görünümü** altında problemleri tersten çözümlemeyi hedefleyen, yurtsever—devrimci güçlerin birlik ve dayanışmalarını yadsıyan ve PKK meselesinde doruk noktasına vardırılan reformisttasfiyeci yönelimlerin önemli katkılarını da görmek, açığa çıkarmak gerekir.

PKK'nın politik cinayetlerine karşı durmak, onun sol yelpazede yer alan güçlerin büyük bir bölümünü hedefleyen şiddete dayalı tasfiyeci yönelimini kitleler nezdinde bilince çıkarmak, tarihsel bir görevdir. Ancak bu yapılırken, düşmanın penceresinden bakmamak, eleştirinin keskin ucunun düşmana karşı olmasına özen göstermek ve düşmanın ağır saldırıları ile karşı karşıya bulunan PKK'nın yurtsever bir örgüt olduğunu unutmamak gerekir. Oysa devrimci mücadelenin kazanımlarını korumak adına çığırtkanlık yapan bazı reformist güçlerin yaptığı, tam da bunun tersidir. Ki bu çevrelere göre, PKK'nın düşmana karşı şu ya da bu biçimde yürüttüğü mücadele etrafında şaibeler yaratmak, onun gizli sırlarını, ilişkilerini deşifre etmek, ilerici—demokrat kamuoyuna onu gammazlamak ve böylece sağladığı desteği kesmek, ya da birilerini kullanarak bütün bunları icra ettirmek mübahtır!.. Burjuva demokrasisine geçiş beklentilerinin, "önce can, sonra canan" kaygılarının ve devrimci dünya görüşüne karşı işleyen eğilimlerin güçlendirdiği bu tavrın, PKK'ya yönelen bir tasfiye hareketine dönüştüğü açıktır. Dolayısıyla ülke, bölge düzeyinde kardeş kavgasını tahrik eden ve düşmanın işini kolaylaştıran tasfiyeciliğin bu biçimine de karşı koymak, reformist güçlerin bu yönelimini teşhir etmek de devrimci bir görevdir.

Amacımız, fırsattan istifade ederek birilerini mahkûm etmek değil; yurtsever—devrimci güçlerin birlik ve dayanışmalarını baltalayan, toplumumuzun bağrında derin izler bırakan kardeş kavgasını önlemek, tehlikeli boyutlara varan tasfiyeci yönelimleri geriletebilecek ilkeli ve doğru bir tutum geliştirmektir. Kuşkusuz doğru devrimci politikanın bilince çıkarılması, herşeyden önce siyasi hayatın gelişmesine ve bu yolda caydırıcı bir gücün oluşturulmasına bağlıdır. Bu ise, bir süreç sorunu olarak önümüzde duruyor. Görev, tüm yurtsever—devrimci güçlerin birlik ve dayanışmalarını yadsıyan düşünce ve davranışlara karşı birlikte durmak, soğukkanlılığı elden bırakmamak, ilkeli, esnek ve kararlı adımlarla bu süreci kısaltmaktır.

Bunun için yurtsever—devrimci güçler olarak ilk aşamada:

—Politik cinayetlere, kardeş kavgasına son ver meli, ateşkesin sağlanması için çaba harcamalıyız!

—Tasfiyecilik, yurtsever—devrimci hareketin genel çıkarlarını yadsır. Doğrular ve yanlışlar siyasi hayatın gelişimi ve mücadele sürecinde açığa çıkar. Buna olanak tanımalı, diyalektiğin bu yasasını özümsemeli, ideoljik mücadele—politik dostluk ilkesini kavramalı, sorunlarımızı görüşme ve tartışmalarla aşmak prensibini benimsemeliyiz.

Görevimiz, biribirimizi yok etmek için savaşmak değil, halkımıza dayatılan amansız savaşta yerimizi almak üzere mevzilenmektir!..

—Ulusal kurtuluş savaşımızda değişik sınıf ve katmanların, onların siyasal ve demokratik örgütlerinin yerleri vardır. Hiç bir örgüt, yurtsever bir konumda bulunan bir başka örgütü ya da kişileri halk adına yok etme veya afaroz etme hakkına sahip değildir. Bu tür eğilimler, yurtsever—devrimci güçlerin birlik ve dayanışmaları yolunda mesafe katetmekle kırılabilir. Bunun için örügütlerin biribirlerini tecrit ve tasfiye etme yönelimlerine birlikte karşı koymalı; örgütsel, grupsal ve bölgesel çıkarların, yurtsever—devrimci hareketin genel çıkarlarının önüne konulması yeltenişlerine kararlıca karşı durmalıyız!..

DÜNYA GENÇLİK YILI VE ÜLKEMİZ GENÇLİĞİNİ BEKLEYEN SORUNLAR

II

Selim Dicle

GENÇLİĞİN GURUPLANDIRILMASI VE ÖRGÜTLENMESİ SORUNU

Kapitalist toplumda gençlik, homojen bir grup özelliğini taşımaz, tersine heterojen bir özellik taşır. Gençliğin böyle bir özelliğe sahip olması tesadüfi değil, o toplumun sosyo-ekonomik ve politik yapısından, sınıflı bir toplum özelliğinden kaynaklanıyor ve toplumdaki sınıfların mevzilenmesine tekabül ediyor. Örneğin işçi, köylü, öğrenci gençlik grupları şeklinde bir gruplandırma yapabildiğimiz gibi, bu gruplar da yine kendi aralarında çeşitli kümelenmelere ayrılabilir. Örnek olarak, karmaşık bir özellik gösteren öğrenci gençliği ele almak mümkündür. Carlık Rusya'sı şartlarında Lenin, öğrenci gençliğin tahlilini şu şekilde yapmaktadır: "...günümüz öğrencileri arasında altı siyasal küme buluruz: 1-Gericiler, 2-Ilgisizler, (Öğrenci hareketine tümüyle ilgisiz kişiler), 3-Okulcular (yükselişçiler), 4-Liberaller, 5- Sosyalist-Devrimciler ve 6-Sosyal-Demokratlar." (Gençlik Üzerine, Lenin, Sol Y.s.99-100) Lenin'in öğrenci gruplarının dağılışına yönelik bu tahlilleri tüm kapitalist ülkeler için geçerlidir ve bu geçerlilik günümüz koşullarının tüm kapitalist toplumlarında da sözkonusudur.

"Insanların yaşamında bağımlı çocukluktan bağımsız ve sorumlu yetişkinliğe geçişi belirten bir aşama olan gençlik, yalnızca bir psiko-biyolojik kategoriyi değil, ayırdedici bir sosyo-tarihsel kategoriyi de temsil eder. Gençliğin kapsamı ve gençlik çağının yaş dilimleri çeşitli toplumlarda başkadır." (Toplum ve Gençlik, Konuk Y.s.29-30)

Sovyet Bilim Akademisinden Felsefe Doktoru I.S.KON'un bu belirlemesinden de anlaşılacağı gibi gençlik, insanlığın ve her toplumun ilerlemesinde önemli bir fonsiyona sahiptir. Ve her toplumun çeşitli yaş gruplarının yanlış anlayış ve önyargılarıyla başı derttedir. Söyle ki, ana-babaların kendi gençlik yıllarında edindikleri beğeni ve göreneklerle böbürlenmeleri, bu beğeni ve görenekleri mutlaklaştırarak yanlış bir eğilimle genç çocuklarına yaklaşım göstermeleri ile diğer taraftan gençkuşağın da kendi yeni yaşam deneyimlerini eşsiz göstermeleri, bunu abartmaları ve ana-babalarına başkaldırmaları, bu iki yaş kuşağı arasında bir çatışmaya neden olduğu ortadır. Bu çatışma da ister istemez çeşitli yanlış eğilimlerin gelişmesine neden olduğu tartışma götürmez bir gerçektir.

Gençliğin enerjik bir yapıya sahip olması, çeşitli toplumsal sorunlar karşısında duyarlı davranması ve bu toplumsal sorunların çözümü için gerekli araç-gereçleri bulma yeteneğine sahip olması, coşkulu ve öğrenme meraklısı olması, sürekli yenilikçi bir duyguya sahip olması ve ayrıca toplumda sayısal olarak önemli bir bölüm oluşturması; onun, toplum içindeki önemini ve sınıflar arasındaki mücadelede örgütlenme sorununun hayati bir önem taşıdığını gösterir. Gençliğin bu özelliğini bilen burjuvazi, kendi düzenini sürdürebilmek ve güvence altına alabilmek için gençliği etki ve denetim altına almak ve onu sürekli yönetmek ister. Bunun için de burjuvazi, gençliği yozlaştırmak için fuhuşu, alkolü, uyuşturucu maddeleri, basın-yayın organlarını, iletişim araç ve gereçlerini, eğitim ve öğretim kurumlarını, kısacası akla gelebilecek her yolu, araç ve gereci dener. Ve yine burjuvazi, ırkçılığı, şövenizmi, başka halklara düşmanlığı, faşist görüşleri, militarist duyguları gençliğe aşılamaya ve kendi istemlerinin başarı kazanması için gençliği bu yolda alet etmeğe çalışır ve elindeki tüm imkanları seferber eder. Buna karşın ezilen ve sömürülen sınıfın ve onun politik partisinin görevi, egemen burjuvaziye karşı yürüttüğü devrimci kavgada, gençliğin bu özelliğini kavramak, onu marksist-leninist bir yaklaşım ve örgütlenmeyle kazanmak, burjuvaziye teslim etmemektir. Gençliğin bu özelliği ve toplumdaki yerinin önemi üzerinde duran Engels şöyle diyor: **"..Biz geleceğin partisiyiz ve gelecek gençliğindir. Biz yenilikçiler partisiyiz ve yenilikçileri en isteklice izleyen her zaman gençliktir. Biz eski çürümüşlüğe karşı özünü feda eden bir mücadele yürüten bir partiyiz ve gençlik özünü-feda eden bir mücadeleye girişmekte her zaman en öndedir..." (Gençlik Üzerine, Sol Y.s.171, Konut sorunu'ndan nakleden Lenin)**

Gençliğe önemli bir değer biçen Lenin, gençliği sağlıklı bir örgütlenmeye kavuşturmak için çalışmış ve bu konu üstünde önemle durmuştur. Devrimci mücadelede sapma olarak ortaya çıkan ve gençliğin örgütlenmesinde de yanlış bir yaklaşım gösteren sağ ve "sol" oportünizme karşı Lenin,in yürüttüğü mücadele, devrimciler tarafından biliniyor. Lenin bu konuda şöyle diyor:**"...biz kesinlikle Gençlik Birliğinin örgütsel bağımsızlığından yanayız. Yalnızca oportünistler böylesi bağımsızlıktan korktukları için değil, konunun tabiatının ta kendisi nedeniyle. Cünkü onların kesin bağımsızlığı olmazsa, aralarından iyi sosyalistler yetiştirmeyi ya da kendilerini sosyalizmi ileri götürmeye hazırlamaya başaramayacaklardır." (Lenin, Age. s.199—200)** Ve yine örgütlenmeye ilişkin Lenin şöyle diyor: **"... Halk ayaklanmaları için koşulların mevcut olduğunu kabul eden ve gene de gerekli aygıtı kurmayan bir örgütlü proleterya partisi, bir aydıncı gevezeler partisi olurdu. Işçiler onu bırakır ve anarşizme, burjuva devrimciliğine, vb. giderdi." (Age. s. 170—171)** Her konuda olduğu gibi gençlik konusunda da Lenin'in sağ ve "sol" oportünizme karşı amansız bir mücadele yürütmesi boşuna değildir. Leninizmin devrimci pratikte gösterdiği gibi, devrimci mücadele içinde ortaya çıkan sağ ve "sol" sapmalar, devrim mücadelesini başarıya götürmediği gibi; gençliği de sosyalizme ve devrimci mücadeleye kazandırmadı. Bu sapmalar yanlış olduğu için, adı da sapmadır ve işçi sınıfı bilimi tarafından mahküm edilmiştir.

KÜRDİSTAN'DA GENÇLİK VE ÖRGÜTLENME SORUNU

Yukarıda genel hatlarıyla ve kısaca gençliğin toplumdaki yerini, önemini belirttik. Şunu da belirtmek gerekir ki, gençlik konusunu detaylı olarak ele almak, incelemek, ciddi ve uzun bir araştırmayı gerektirir. Bu da, bu yazının kapsamı dışındadır. Bu yüzden, bunu çok kısa ana hatlarıyla sunmaya çalıştık. Ülkemiz Kürdistan'da gençligin konumu, dünü, bugünü, yarını ve örgütlenme sorununu da yine kısa ve öz olarak belirtmeye çalışacağız. Ancak şunu da hemen belirtelim ki, Kürdistanda gençlik sorununu ciddi ve sağlıkLı bir araştırmayla ele almak gereklidir ve gerekli olduğu kadar zorunludur da. Cünkü, şimdiye kadar Kürdistan'da gençlikle ilgili ciddi bir araştırma yapılmamıştır. Ama Kürdistanlı devrimcilerin böylesi ciddi ve önemli bir soruna eğileceklerine inanıyoruz. Bu sorun, Kürdistan'ın kurtuluş mücadelesinde üzerinde önemle durulması gereken sorunlardan bir tanesidir.

Kürdistan gençliği Kürdistan tarihinin hiç bir döneminde sömürgecilerin baskılarına, katliamlarına, barbarlıklarına karşı boyun eğmedi, sessiz kalmadı, sürekli mücadele etti, direndi. O, Kürdistan'ın kurtuluş mücadelesinde en ön saflarda yerini aldı ve Kürdistanda kurulan bütün ulusal nitelikli örgütlerde yer aldı, bu örgütleri destekledi. Birkaç örnek vermek gerekirse, 16 Eylül 1942'de Kürdistan'ın Iran parçasında Mehabad şehrinde kurulan ve daha sonraları Iran Kürdistanı demokrat Partisi adını alacak olan Komele Örgütü'nün kurucularının en genci olan Rizaiye Lisesi mezunu Rahman Halevi'dir. (Bak.Mehabad Kürt Cumhuriyeti, Koral Y.s.82, Cev. M.E.Bozarslan) Yine istanbul'da kurulan ve Istanbul'daki ilk Kürt derneği olan Kürdistan Güçlü Irade Derneği'nin kurucu, yönetici ve üyelerinin çoğunu üniversite gençleri ve diğer Kürt aydınları oluşturuyorlardı. 1908'de ilan edilen Meşrutiyetin Osmanlı toplumuna getirdiği "özgürlük" ortamından yararlanan Kürt öğrencileri, Kürt Öğrencileri Ümid Derneği'ni kurdular. Kürdistan davasını bir bildirilerinde dile geitren bu derneğin dağıttığı bildirinin bir yerinde şöyle denmektedir: **"Kürt gençliği, Kürt milletinin kendi seçkin nitelik ve özelliklerine uygun bir şerefli**

→

mevkiye ulaşması için, her şey den önce Kürt inancının, namus ve idealinin ölmez bir inançla korunması gerektiği kanısındadır." (JIN, cilt 1,s107,Cev. M.E.Bozarslan).

Kısacası Kürt gençliği, Koçgiri, Şeyh Sait, Ağrı ve Dersim hareketlerinde büyük rol oynadı. Ne var ki, bu hareketlerin hepsi de ırkçı kemalist iktidar tarafından kanla bastırıldı, onbinlerce, yüzbinlerce emekçi, genç, aydın, kadın, erkek katledildi, idam edildi, yakıldı, işkence edildi, sürgün edildi, vs. vs... Ve o dönemde Kürdistan'ın kurtuluş mücadelesini üstlenen örgütler, Kürt toplumunun uluslaşma, bilinç, örgütlenme ve benzeri nedenlerden ötürü ayakta kalmayı başaramadılar ve dağıldılar. Kuzey Kürdistan'da en son Dersim Kürt Halk Hareketinin 1938'de yenilgiye uğramasıyla, kısmi bir sessizlik dönemi başladı. Bu sessizlik dönemi, 1960'lı yıllarda yerini yeni bir hareketlenmeye bıraktı. Süphesiz ki, bu yeni dönemin maddi temelini, dünya türkiye ve Kürdistan'daki gelişmeler ve bu gelişmelere bağlı objektif ve subjektif durumlar oluşturdu. Ikinci Paylaşım Savaşından sonra oluşan Sosyalist Sistem, kapitalist emperyalist ülkelerdeki işçi sınıfı mücadelesinin yeni boyutlara ulaşarak bir takım kazanımlar elde etmesi, bağımlı—sömürge ulusların ulusal kurtuluş hareketlerinin zaferle taçlanması ve klasik sömürgecilik sisteminin çöküşü de Kuzey Kürdistan'daki yeni dönemin mücadelesini etkiliyordu. Bu saydığımız faktörlerin yanısıra Iran ve Irak Kürdistan'ındaki ulusal başkaldırı hareketleri ve Türkiye'deki ilerici, anti—emperyalist fikirlerin yaygınlaşması faktörlerini de saymak gerekir. Kısaca saydığımız gelişmeler, Kuzey Kürdistan'da Kürt gençliği üzerinde önemli etkiler yarattı. Böylece ulusal duygular kabarmaya, sosyalist düşünceye sempati artmaya ve yeni arayışlar içine girmeye başlandı.

Işte bu saydığımız toplumsal, ekonomik, siyasal gelişme ve etkileşme sonucu Kürt aydın ve gençleri arsında ilerici—yurtsever düşüncelerin gelişmesi, bu gelişmenin pratikte nüve vermesi 1969'da kendini gösterdi ve kısa adıyla DDKO olarak bilinen Devrimci Doğu Kültür Ocakları kuruldu. Metropolde Istanbul ve Ankara'da ve Kürdistan'ın birçok il ve ilçelerinde kurulan DDKO'lar kısa bir sürede Kürt gençliğini yığınsal bir biçimde bağrında toplamayı başardı. Kürt halkının bir parçası olan gençliğin örgütü DDKO, Kürt halkını ve onun gençliğini Kürdistan ve dünya sorunları konusunda duyarlı kılmaya çalıştı, miting ve eğitsel çalışmalar düzenledi. DDKO'lar içinde Kürt burjuva milliyetçi, küçük burjuva ve sosyalist düşünceler vardı. DDKO'ların içinde böylesi ayrı ayrı fikirlerin barındırılması da doğal bir şeydi. Üyelerinin çoğunun genç olmasına, DDKO'nun bir demokratik kitle örgütü olmasına rağmen, bir gençlik örgütü işlevini tam olarak yüklendi denilemez. Cünkü o, misyonunu aşan büyük görevler üstlendi. Ve o günkü koşullarda bu derneklerin merkezi yönlendicisi konumunda her hangi bir marksist—leninist parti yoktu. Böyle bir partinin yokluğu, ister istemez bu derneklerin yanlış bir rota izlemesi ve kendinin kaldıramayacağı bir yükü omuzlamasına neden oldu. 12 Mart 1971 darbesiyle adeta DDKO'lara karşı soldın kampanyası başlatıldı. DDKO kapatıldı, yönetici ve üyeleri yakalandı, ağır işkenceden geçirildi ve çeşitli hapis cezasına çarptırıldılar. DDKO hareketi, eksikleri ve yanlışlarıyla birlikte Kürt gençliği üzerinde olumlu bir izlenim bıraktı ve bu hareket, Kürt gençliği için önemli ve bilinmesi gereken bir deneyimdir.

1973 genel seçimleriyle birlikte, Türkiye ve Kürdistan'da kısmi bir demokratik ortam yaratıldı ve buna parelel olarak Türkiye ve Kürdistanlı devrimciler arasında devrimci bir kabarma baş gösterdi. Bilimsel sosyalist düşünceler hızla yayılmaya başladı. Birçok bilimsel kitap yayınlandı, Türkiyenin ve Kürdistan'ın birçok kentlerinde çeşitli adlar altında yeni dernekler kuruldu. Bunların en önemlilerini şu şekilde sıralamak mümkündür: DHKD, DDKD, DDGKD, ASDK—DER. Sunu da belirtmek gerekir ki, bu saydığımız derneklerin tümü de, ayrı siyasi hareketlerin birer yan kuruluşu konumundaydı ve bu dernekler, siyasi hareketlerin yönlendiriciliği doğrutusunda çalışıyorlardı. Bu siyasi hareketlerin ve onlara bağlı bu çizgi derneklerinin, Kürdistan kurtuluş mücadelesinde önemli bir mesafe kaydettiler, küçümsenmeyecek faaliyet ve yararlı şeyler yaptılar, kitlelere bilinç götürdüler, kürtçe yayınlar çıkardılar, Kürdistan işçi, köylü, emekçi insanlarını örgütlemeye çalıştılar. Bilimsel anlamda Kürdistan kurtuluş mücadelesi davası geniş halk kesimini sardı, önemli bir aşama katedildi.

Ne var ki, bu dönemde de gençliğin konumu, örgütlenmesi, karşı karşıya kaldığı sorunların çözüm çabaları, istenilen anlamda bir işçi sınıfı partisinin olmamasıydı. 12 Eylül öncesi durum böyleydi ve bugün de böyledir, hatta 12 Eylül öncesi dönemden çok daha kötüdür.

Bugün Kürdistan Gençliği, sağlıklı hatta normal bir örgütlenmeden yoksundur. Kürdistan'lı devrimciler, hareketler, gençliği örgütleyemez ve onu bir yığın örgütüne, sağlıklı bir dünya görüşüne kavuşturamazsa, devrimci hareket bundan ağır yaralar—sarılması çok zor olacak ağır yaralar—alacaktır. Var olan bu yarayı kanser yapmadan görevin acilliğini ve önemini kavramak ve buna göre mücadele yöntemleri geliştirmek zorundayız.Kürdistan Gençliği, bugün Kürdistan'da kendisine yol gösterecek politik organizasyonlardan yoksun olduğu için, ne yazık ki faşizmin ellerine teslim edilmiştir. Faşist genarelerin iktidara el koyduğu 12 Eylül 1980'den bu yana, göze kestirilen, pasifize edilmek istenen, lümpenleştirilmek, militarist, ırkçı kemalist ideolojiyle beyinleri yıkanmak istenen en başta gençliktir. Yine işkence yapılan, sokaklarda—caddelerde—köylerde ve işkencehanelerde öldürülen, idam edilen, çeşitli hapis cezasına çarptırılanların büyük bir kesimi gençliktir şüphesiz. Faşizm kendi iktidarını sağlamlaştırmanın en emin yolu, gençliği sessiz, kendisine başeğen, uysal ruhlu uşak yetiştirme olduğunu çok iyi biliyor. Bunun için hayatın her alanını gençliğe zindan etmiştir. Bunun için üniversitelerde çıkarılan YÖK yasasıyla, üniversitelerin özerkliğine son verildi, başta üniversiteler olmak üzere tüm öğrenim kurumları askeri kışlalara dönderildi. Tüm bunlar, gençliği çok olumsuz etkiledi. Gençlik bir takım kötü yollara düşerse, bunun sorumlusu siyasi hareketlerdir. Faşist iktidar, çok değişik eylem biçimlerine, kurumlaşma yollarına, baş vurmakta ve gençlik üzerinde kontrol mekanizmaları oluşturmaktadır. Bu mekanizmalardan bir tanesi de, Ağustos 1985'in ikinci günü yürürlüğe konulan üniversitelerdeki değişikliktir. Buna göre, bundan böyle her 5—10 öğrenci grubu bir öğretim görevlisine bağlanacak ve bu öğretim görevlisi de kolayca öğrencinin tüm faaliyetlerini kontrol edebilme yetki ve olanağına sahip olacaktır. Sömürgeci—faşist diktatörlüğün tüm bu tedbir ve baskılarına rağmen, Kürdistan gençliği kolay kolay boyun eğmeyecektir, cezaevlerinde, dağlarda, köylerde, fabrikalarda ve tarlalarda sömürgeci—faşist diktatörlüğe indirilen her darbe, faşizmin ömrünü biraz daha kısaltacaktır, hiç bir kuvvet gençliği mücadelesinden alıkoyamayacaktır. Açıktır ki, görevimiz çok ciddi ve ağırdır: Kürdistan'da ciddi siyasi bir alternatif oluşturmadan, Kürdistan'ın işçi—köylü ve emekçi kesimlerinin öncü savaşkan partisi yaratılmadan, Kürdistan gençliğini faşizmin ve sömürgeciliğin pençesinden kurtarmak, gençliği yönlendirmek ve örgütlemek mümkün değildir. Ancak kürdistan halkının öncü savaşkan partisinin yaratılması ve böyle bir partinin yol göstericiliği, öncülüğünde gençlik, Kürdistan koşullarına uygun ilegal, legal—yarılegal tüm mücadele biçimleri ve örgütlenmeye kavuşabilir. Bu alternatif yaratılmazsa gençliği örgütlemek, ona yol göstermek hiç de mümkün olmayacaktır.

AVRUPA'DA KÜRDİSTANLI GENÇLİĞİN SORUNLARI

Kürdistan'a bilinçli olarak çağdaş eğitim götürülmedi. Oratokul, lise derslerine ilgisiz—ilkokul öğretmenleri atandı. Okullar türkçülük yuvası oldu. Binbir zahmetlere, sıkıntılara katlanılarak bazen saatlerce yol yürünerek gidilen okullarda Kürt çocukları ve gençlerine, kendilerine yabancı kişilik kazandırmak istenmekte ve bilimsel olarak çok düşük bir seviyede eğitim verilmektedir. Bu düşük eğitim sonucunda yurt ve eğitim gerçekliğinden uzaklaşarak hazırlanan üniversite sınavlarında başarısız konuma düşmektedirler. Faşizmin türkçü-

Devamı s. 13'te

KÜBA DEVRİMİNİN 27. YILDÖNÜMÜ

Küba ABD'nin burnunun dibinde, Latin Amerika'daki emperyalist zinciri ilk olarak parçalayan küçük bir ülke. 18.yy. da Ispanyol sömürgeciliğine son veren Küba halkı, aynı yıllarda dayatılan emperyalist boyunduruklа karşı karşıya kaldı. Yerel kukla yönetimlerle sürdürülen emperyalist boyunduruk yılları, Küba halkı için zulüm, sömürü ve baskı yılları oldu. Bu küçük adada sömürü ve baskı dönemi, Amerika kıtasını sarsan sosyal olayların boy vermesine kadar sürdü. Nihayet **26 Temmuz 1953** yılında, marksizm—leninizmin yol göstericiliğinde Latin Amerikanın özgül koşullarına uygun yeni bir çığır açan **Küba Devriminin** ilk adımı atıldı.

Küba Devriminin habercisi olan bu ilk adım, devrimin lideri Fidel Castro Ruz'un fiili önderliğinde Moncada Kışlasına yapılan baskındı. Moncada Baskını, eli kanlı batista rejimi tarafından bastırıldı.- Fakat adını bu baskının tarihinden alan **26 Temmuz Hareketi**'nin Küba'da tutuşturduğu özgürlük ateşi söndürülemedi. Baskın sonrasında yoğunlaştırılan teröre karşı Fidel ve arkadaşları, işkence, kan ve ölümün yeni bir yaşamın başlangıcı olacağını gösterdiler. Özellikle Fidel Castro'nun Batista rejimini yargılayan tarihi savunması, yakılan özgürlük ateşini körükledi, hareketin yeniden toparlanması için bir moral kaynağı oluşturdu.

1956 yılında, Fidel Castro'nun daha önce söylediği, **"1956 yılında ya özgür olacağız, ya şehit"** sözlerine uygun olarak, Küba Devriminin ikinci ve zaferle taçlanan adımı atıldı. Sürgünde yapılan kısa bir hazırlık döneminden sonra Fidel Castro, beraberinde bulunan 83 arkadaşıyla birlikte adaya çıktı ve Batista rejimine karşı gerilla savaşını başlattı. Fedakarlığın, büyük özveri ve cesaretin cisimleştiği savaşım, 1. Ocak 1959 günü demokratik halk devriminin zaferiyle sonuçlandı.

ABD'nin burnunun dibinde olan bu ülkede, devrimci iktidarın kazanımlarını koruma, geliştirme ve sosyalist inşa başlı başına bir sorundu. Ama devrimi ve O'nun lideri Fidel Castro'yu hedefleyen sayısız komplo, şantaj ve korkunç boyutlara vardırılan ekonomik ablukaya rağmen Küba işçi sınıfı ve halkı, devrimin kazanımlarını koruyup geliştirmeyi başardı; ülkeyi sosyalist inşa sürecine soktu. Bugün Küba, SSCB ve diğer sosyalist ülkelerin büyük destek ve yardımlarının da katkısıyla, sosyalist kuruluş yolunda önemli bir mesafe katetmiştir. Devrimin 27. yılında Küba artık, özgürlüğün fışkırdığı, köklü ekonomik, toplumsal ve politik dönüşümlerin gerçekleştirildiği küçük ama güçlü bir ülkedir.

Baştarafı s.11'de

AVRUPA'DA KÜRDİSTANLI GENÇLİĞİN SORUNLARI

lük propagandası, işsizlik, başlık parası —fakirlik yüzünden evlenememe—, baba ekmeğine muhtaç olma, yalnızlık ve yığınla sorun, gençlerimizi bunalıma itmekte, bunu da çeşitli biçimlerde açığa vurmaktadırlar.

Bu korkunç politik baskılar, fakirlik ve daha bir sürü nedenle Avrupa'ya göç eden kürtlerin sayısı 400 bin civarındadır. Buna bağlı olarak 100 bin civarında Kürt gencinin de ülke dışında yaşadıkları sanılmaktadır. Aileleriyle veya yalnız bu ülkelerde bulunan gençlerimiz çeşitli zorluklarla karşılaşmaktadırlar. Yurt özlemi, dil sorunu, konut, üç dillilik sorunu, yalnızlık ve kültür çatışması, boş zamanlarını değerlendireceği, etkileşimde bulunacağı, kitap okuyacağı bir yerden ve tüm gençleri kapsayan gerçek bir örgütlülükten yoksundurlar.

Gençlerimize nasıl sahip çıkacağız? Eğer biz onlara boş zamanlarında gelip oturacağı, çeşitli aktivitelerde bulunacağı, ilerici sosyalist yayınları okuyabileceği, tartışabileceği, derdini anlatabileceği bir yapı vermezsek, Avrupa ülkelerinde belkide gericilerin kulüplerine gideceklerdir. Kendi yurttaşlarıyla konuşabilmek için, yurttan haberler dinlemek için...

Avrupa'daki gençlerimize böyle bir demokratik örgüt kazandırmalıyız. Onları işçi sınıfı bilimi ışığında eğitmeli ve kazanmalıyız. Biz, onlara böyle bir yapı sunamıyorsak, onların içinde, onların çoğunlukla gittikleri yere gidemiyor ve gençlik yığınının içinde değilsek, sadece kendi düyamızda yaşıyorsak, Avrupa'daki gençlerimizin kapısını; yozlaşma, kültürüne, sorununa, yabancılaşma, boşvermişlik çok geçmeden çalacaktır. Diğer önemli sorunda, dil sorunudur. Yıllarca sömürgeci güçler tarafından asimile edilen gençlerimizin büyük bir kısmı, Kürt dilinin gelişim aşamalarının da etkisiyle hala kendi dillerini, ikinci bir dil gibi kullanmaktadır, ana dilleriyle eğitim görememektedirler. Kürt dili gelişiminin eğitimde yetersiz olması, bu gençlerimizi çoğu zaman başarısızlığa sürüklemektedir. Bu durumdaki gençlerimiz üç dil arasında bocalamakta ileri sınıfa ingilizcenin de gelmesiyle bunalıma girmektedirler. Bu durum onların izole olmasını, kötü alışkanlıklara düşmesini çoğu zaman beraberinde getiriyor. Bazı ailelerdeki durumda malesef buna yardımcı olmaktadır. Gençler üzerinde aşırı yasaklamaya ve baskı kurmaya gidiyoruz. Okulda, mahellede, her yerde başka ulustan gençlerin aile ve dışarıdaki özgürlüklerini gören gençler, kendilerini bir kültür çatışması içinde bulmaktadırlar.

Istemedikleri kişilerle, çocuk yaşta onları gözleri açılmasın diye zorla evlendirip, bir çırpıda bir sürü problemin içine sokuyoruz. Böyle totaliter bir aile eğitimi sonucunda, özellikle babanın uyguladığı yanlış eğitim metodları yüzünden gençler ya pasif bir konuma, ya da güvensiz, vuran, kıran asi bir konuma itilmektedirler. Ülkemizdeki feodal kültür, sömürge—sömürgeci ilişkilerinden kaynaklanan tavır şekilleri gençlerimizde derin yaralar açmakta. Genç kızlarımız sersemletici ev işlerinden gözlerini açamamaktadır. Özgür, tek başına karar verebilen, fikir üretebilen konuma gelmeri engellenmekte ve cahil bırakılmaktadırlar. Gençlerin birer çocuk gibi değilde bir insan olarak saygı duyulacak, özgürce konuşacak, fikir belirtecek, karar verebilecek niteliğe kavuşabilmeleri için ailenin eğitilmeside şarttır.

Bitti

Baştarafı s. 16'da

Libya'ya karşı bu girişimini, "tüm islam ülkelerine yönelmiş bir emperyalist—siyonist tehdit" olarak tanımladı. Kuşkusuz bu karar diplomatik olarak olumlu... Ancak bir çok yönleriyle ABD emperyalizmine bağımlı ülkeler ve onların yöneticileri, örneğin Türkiye bu kararı riyakarca kabullenmiş ve daha şimdiden ABD yönetimine ve NATO ülkelerine kuyruk sallayarak bu karara "Anayasamız ve dış politikamızın izin verdiği ölçülerde katılırız" diyor. Bu kararı sözde kabul etmelerinin bir diğer nedeni ise, Arap ülkeleri ile olan ekonomik bağımlılık ilişkileri ve bu toplantıda gerici yönetimlerin ağırlıkta olmalarından hareketle anti—komünist propaganda arkasına sığınıp "Bulgaristan Türklerine baskı yapılıyor" (!) uydurmasıyla Bulgaristan'ı kınama kararını çıkartmak içindir tabii..

ABD'nin Libya'ya ekonomik yaptırım önerisi NATO ülkelerinde de itibar bulmadı. Beyaz Saray sözcüsü Larry Speakes'in Avrupa ülkelerine yaptığı çağrıda, kendilerini desteklemelerini, ekonomik ve diplomatik ilişkilerini bu "terörü destekleyen" ülkeyle kesmelerini istedi. Ancak Avrupa ülkelerinin Libya ile olan büyük ticari ilişkileri ve hammaddesel olarak Libya'ya bağımlılıkları, ABD'li dostlarından daha baskın çıktı ve bu öneriyi red ettiler. Hatta Yunanistan silahlı kuvvetleri tanklarla Girit adasının güneyinde alarma geçilen ABD üsünü kuşattığı ve kendi ülkesindeki üslerin Libya'ya karşı kesinlikle kullandırılmayacağını açıkladı. Italya hükümeti de, buna benzer açıklamada bulundu, Sicilya'daki ABD üsleri hakkında...

ABD emperyalizmi ve Israil siyonizminin Ortadoğudaki politikalarını boşa çıkartmak için tüm anti—emperyalist güçlere büyük görev ve sorumluluklar düşer. ABD'nin olası Libya'ya askeri müdahale tehditlerine karşı çıkmak, Libya halkıyla dayanışma ve destek içinde olmak, Ortadoğu genelinde anti—emperyalist mücadelenin bir parçasıdır. Bu konuda bölge sathında anti—emperyalist ülke, devrimci demokratik kişi ve kuruluşlara görev düşmektedir. Bölgede emperyalizmin geriletilmesi, demokrasi güçlerinin mevzi kazanması demektir.

KEÇA MIN XORTE MIN

Keça mın xortê mın
Dı nav çar şûrê dıjmın da
Dı nav nezani û xızani da
Bı dılê xem bı çavê ken
We xwedidıkım bı hezaran umıd
Lê şeva mın ne şev e
Lê roja mın ne roj e

Nalinek tê guhê mın
Lı bın lepê dıjmın da
Xwin xwin
Xwin vedreşe Kurdıstan

Keça mın xortê mın
Rû medın axa û began
Wana seyên berderê neyaran
Wana lı Bexdat û Şamê
Lı Tehran û Anqarê
Wana bı tev dıjmın
Xwina welat dımıjın
Nalinek tê guhê mın
Lı bın lepê xwinmıjan
Xwin xwin
Xwin vedreşe Kurdıstan

Keça mın xortê mın
Rû medın kevneperestan
Wana lı cıvat û mızgeftan
Dı bın hefsarê nezanan
Wana ker û lalê nıştıman
Wana mêşa kor bê welat ın
Wana şıva destê kedxwar ın
Nalinek tê guhê mın
Dı bın lepê kevnaran
Xwin xwin
Xwin vedreşe Kurdistan

Keça mın xortê mın
Dıjmınê me mina gur û dız ın
Bı nav û dengê me dılerızın
Bı stran û kena me dıtırsın
Lı ber yekitiya me dırevın
Lê kurmê darê dar puç kırın
Kuçikê kor xwedi bê tevdir kırın
Nalinek tê guhê mın
Lı navçeyê bêbextan
Xwin xwin
Xwin vedreşe Kurdıstan

Keça mın xortê mın
Bese koleti û bındesti
Derkevın meydana ceng
Bıra cihan bihesi
Korê zemin bıbini
Kerê zemin bıbisi
Çina reben bıkeni
Çina kedxwar bırevi
Jı bona ala azadi
Bıra xwin xwin
Xwin bıherike Kurdıstan

Ba û Baran

MIN NE BERDE

Mın ne berde lawê cıwan
Xwişka, delal, dayk û babên bêrivan
Mın ne berde hesreta dılan
Dermanê bırin û kulan...

Mın ne berde bapira
Ez dınalım ez dıhelım
Ez dısojım mın ne berde
Jı bo xatıra sêwiyan...
Mın ne berdê dar û beroo...
Dehl û genım, çem û çiya
Qırşık û mırşık, mêrg û çiman
Ü JIYAN MIN NE BERDE

Carek dı hêviya jı wê dıkım
Jı bo xwina şehidan
Nahêlın jiyan bı derkeve
KURDISTAN

Agır berdane mın
Warê mın xırab kırın
Ez gerandım
Edi bese...
Kezeba mın şewıti
Tu xwişkê!
Ewê ku te lawê cıwan heye
Tu xorto!
Ewê ku tu evindari
Tu.. dayk û babo, bapiroo
Ewê ku te zar û zêç heyi
Gelo...
Heware mın xılas bıkın jı ber keserê
Aveki bıdine mın ca ez şin bım
Tu çûy ez mame nava derd û kulan
Mın nehêle jı van halan
Qırin û hewarên mın ber bı
ezman bılınd dıbın
Welat evinên Kurd
Ez ım Kurdistan hêvidar ım
MIN NE BERDIN...

ŞERIF Şilan

DILE ME DA

Dılê me da
Agır dadane
Em pê kırıne kole
Beri hezar salan lıvır
Lı Kurdıstanê
Em hebûn
Nıha disa ji hene
Bı dar û bıvır
Bı erd û tevır
Kesi jı me ne agır helani
Ne ji baweri me ani
Seva azadiyê
Seva sosyalizmê
Me nêçe git sıng kırın
Heta roja iro
Çend caran
Nû da jin bûn
Iro disa
Ser dıl û kezebên me da
Agır hatiye dadan
Jı serê çiyayên bılınd
Cejna Newrozê çırisk dide
Dılê lav û keçanda
Ev hemû yekbûne
Nû da jin dıbe

Ey xortên welatparêst
Ber xwe bıdın
Venemırının
Agırê Kurdıstan
Bıla xurya wê
Tım û tım dom bıke
Em rêwi ne
Riya xwe da
Heta cejna azadiyê
Zordar çit û çeperın
Bı top û tıfıngan
Pêşi me bırandıne
Em nıkarın
Bı gul û kulilkan
Dıji wan herın

H.Çaki Gazê—Istanbol

KİME NE YAPTIN

Ey Ortadoğunun mazlumu
Sen hangi güne duruyorsun
Üçbin yıllık tarihin
sanatın, dilin, kültürün
Ve üzerinde yaşadığın toprağın

Kime ne yaptın
toprak mı işgal ettin
Insanlara mı kıydın
Ekili bahçeleri mi ciğnedin
kopardın mı buğday başaklarını
Zulüm mü yaptın

Çok iyi tanırsın onları
Onlar topraklarında at
kişnettiler, kılıç oynattılar
Şehirlerini köylerini yıktılar
Sana ve körpecik yavrularına kıydılar

Bırakmadılar ovaların yeşersin
ve ekinlerin
Dağlarındaki geyiklere, kuşlara
saldırdılar ve ormanlarına
Mor sümbüllü çiçeklere dahi

Yiğittin cesurdun savaştın tek başına
Yendin yenildin ve geldin bugüne
Susma öyle sessiz

Şimdi ülkende eli tüfekli yabancılar
Işgalciler
Sömürgeciler
Yani karargahlar, karakollar, ordu
birlikleri NATO kuvvetleri
Ve miğferli siyah rozvetli boz kasaplar
Şöyle diyorlar "daha çok asker,
daha çok bomba"
Bir de diyorlarki "cevherler taşınsın
Yani bakır, demir, kömür ve altın
Ayrıca "ağızlara kilit vurulsun"
Dil, kültür, sanat hapsedilsin
yasaklansın
Güçlendirilsin asimilasyon.
Sömürgenlere Pentagondan
gelen emir öyle idi...

DILBIRÎN Stuttgart

www.arsivakurdi.org

ÖRGÜTSEL TIKANIKLIK...

Baştarafı s. 6'da

me karşı takınılması gereken sosyalist tavır açık yüreklilikle sorunlara eğilmek, kaynaklarına inmek ve oportünizmin yarattığı tahribatları gözler önüne serip mahkum etmektir. Her iki kanat arasındaki mücadelede yansız kalmak, ikircimli davranmak, olaylara ve gelişmelere seyirci olmak oportünizmin ekmeğine yağ sürmek demektir. "Malesef, hala bazı komite üyelerinin çizgi dışına çıkmaktan korkarak suskun kaldıkları ve görüşlerini belirtmedikleri durumlar vardır. Bir sorunun doğru olarak çözüme kavuşturulmadığını gördükleri halde konuşmayıp kendi vicdanları ile uzlaşmayı yeğlemektedirler. Bir komüniste özellikle yoldaşlarının güvenini kazanmış birisinde bu tür davranış partinin varlık nedenine zarar verir. ilkeli bir tavır tek doğru tavırdır. Bir sorun ciddi olduğu zaman Lenin'in öğrettiği gibi sessiz kalmaktansa doğruyu söyleyerek başarısız olmak daha iyidir." (Leninist Parti Yaşamının Standartları s.128.)

Evet parti militanları başarısız dahi olsalar sağ oportünizme karşı sessiz kalmamalıdırlar, ve doğruları haykırarak bir şamar gibi gerçekleri oportünizmin yüzüne vurmalıdırlar. Yazımızı sosyalist hareketimizin bilimsel hatını sürdüren ROJA WELAT'ın dedikleriyle bağlayalım. "Oportünizmin partimizin ideolojik, pölitik ve örgütsel yapısında yarattığı tahribatları, dejenarasyonu, zaafları aşmak, başka bir deyimle geçmişin zengin öğretici deneyimlerinden yararlanarak TKSP'nin Leninist birliğini sağlamak için PSKT-ROJA WELAT bayrağını yükseltelim... Aksi tavır ve davranışlar oportünizmin değirmenine bilerek ya da bilmeyerek su taşımaktan başka bir yarar getirmeyecektir."

TKSP'nin yiğit militanları şunu hiç bir zaman akıllarından çıkartmasınlarki sağlıklı bir çalışma veörgütlenmeyle Kürdistan devrim mücadelesini başarıya ulaştırmamız için Leninist birlik sürecine ivme kazandırarak hayatın her alanında oportünizmi def etmeliyiz. Su da iyi bilinsin ki Leninist birlik oportünizmden arınılarak sağlanır.

KISA BİR EK

'Örgütsel Tıkanıklık, Devrimci Gelişmeler ve Sosyalist Tavır' başlıklı yazıyı 1982'de TKSP'deki tasfiyelerden sonra Roja Welat'ın yeniden yayın hayatına girişiyle yazıldı. TKSP'deki son tasfiye olayları (Ocak 1985) bizim görüşlerimizin haklılığını ve doğruluğumuzu da aynı zamanda ispatladı. Sağ oportünizm dün bizi "bozguncu" ilan ederek vuruşunu yapmaya çalışırken, bugün tasfiye ettiği güçleri de kendi hatalarına ortak etmişti. Ama bugünde bu unsurları bayağı bir dille suçlayarak onları "alçak ve hain" ilan ediyor. (Bakınız K.Burkay'ın Ocak 1985 tarihli genelgesi.)

Böylesine bayağı suçlamaların baş mimarı olan sağ oportünizmin bu çürük ve temelsiz idialarına karşı parti tabanındaki iyi niyetli, dürüst devrimci unsurların iyice düşünmeleri ve ona göre tutarlı bir tavır almaları bir zorunluluk haline gelmiş olup aynı zamanda halka karşı, devrimci sorumluluğun da gereğidir.

Diğer yandan tasfiyeye uğrayıp, ya da tasfiyeciliğe karşı gelip parti dışına düşenlerin önünde de önemli görevler durmaktadır. Bu unsurların sorumluluklarının bilinciyle hareket ederek ve geçmişi değerlendirip oportünizmi de mahkum ederek (tabiki bu arada kendi hatalarını da belirterek) devrimci düşüncenin ve mücadele hatının güçlendirilmesi doğrultusunda tavır belirlemeleri devrimci mücadeleye ve Leninist birlik sorununa önemli bir ivme kazandıracaktır. Sunu da belirtelimki TKSP'de yaşanan olaylar bizim (Roja Welat Hatının) mücadele içerisindeki doğruluğumuzu ve haklılığımızı bir kez daha ispatlamıştır.

Bitti

YURTSEVER KİTLE...

Baştarafı s.5'te

ya da örgütün ise kitleselleştiği, geniş yığınları bünyesinde topladığı ve maddi bir güce dönüştüğüdür.

Birincisi: Bu unsurlar kadro sorununun önemini kavramışlar. Ne türden parti ya da örgüt olursa olsun yetenekli, yiğit ve çalışkan kadrolara sahip olmadan bu kadrolarını mücadele ve çalışma alanlarına sokmadan halk kitlelerinin desteğini alamazlar, ve süreç içerisinde kitleselleşmezler. Esas olarak devrimci mücadelenin sonucunu belirleyen kadrolardır. Bir parti kadrolar partisi olmadan yığın partisi olamaz. Opartinin yığınsallaşması ancak ve ancak nitelikli, militan kadrolara sahip olmasıyla mümkün olur. Teknik kadrolardan tutun propagandist ve ajitatörcüye kadar birçok elamanın kollektif çalışma ve çabaları neticesinde bir parti yığınsallaşır.

Ikncisi: Yine bazıları leninist partiyi kavramadıkları için sosyalist partinin yığınsallaşmasını hiçmi hiç kavramamışlar. onlara göre yığınsallaşmak için yurtsever bir kitle partisi olmak gerekir, ya da sadece yurtsever örgütler kitleselleşirler.

Oysaki leninist partiler ilk başlarda kadro partileri olmasına rağmen kadroların kitleler içerisinde yaptıkları cefakar çalışmaları neticesinde bu partiler kitleselleşiyorlar. Sınıf mücadeleleri tarihi bunun örnekleriyle doludur. Ülkemizde ve Türkiye'de de benzer örnekler yaşandı. Azimli ve fedakarca çalışmalar içinde öne çıkan kadrolar yüzlerce emekçiyi mücadele içerisine sokabildi. Özel olarak fabrikalar ve değişik iş yerlerinde bunun daha somut örnekleri yaşandı. Cesaretlerini bilinçleri ile birleştiren önder kadrolar işçilerin yığınsal mücadele içine çekilmelerinde önemli roller oynadılar.

Lenin kitle içerisinde parti çalışmasının teorisini formülleştirerek devrimci kadrolara sunmuştur, ve Lenin boşuna dememişti "Bana istediğim şekilde olan 100 (yüz) adam verin rusya'nın altını üstüne getireyim" Çünkü örgütlü olarak bir arya gelen on kişi yüzlerce dağınık insanı mücadele alanına sürükleyebilir. Kadrolar kitlelere çözüm yolunu göstererek onların güvenini kazanırlar. Ve asıl olarak yığınları devrimci harekete kazandıran yine kadrolardır.

Diğer ülkelerde olduğu gibi Kürdistan'da da en devrimci sınıf işçi sınıfı olduğu için işçi sınıfı içerisinden çıkan devrimci militan kadrolar kitleler içerisinde yorulmak bilmeyen bir çalışma içerisine girerek, yığın hareketlerini örgütleyerek kendi öz örgütlerini nitel ve nicel bir yapıyla bütünleştirerek devrimci savaşımlarını sürdürürler.

SONUÇ

Bugün Kürdistan'da acil görev yurtsever bir kitle partisinin oluşumu değil, leninist bir patinin yaratılması ve doğru bir hatta yığınsallaştırılması görevidir. Kürdistan'da yurtsever nitelikli birçok örgüt ve parti zaten mevcuttur. Kaldıki oluşacak olan leninist bir parti en soylu bir şekilde yurtseverlik görevlerini de yerine getirecektir.

Ama Kürdistan devrimi güçlü sosyalist bir önderlikten yoksundur. Marksist–leninist bir parti şu anda yoktur, hedef onu oluşturmaktır. Yine Kürdistan'daki sosyalist güçler, kadrolar dağınık, bölük pörçüktürler. Birçok sosyalist kadro değişik oportünist küçük burjuva örgütlenmeleri içerisinde yer almış bulunmaktadırlar. Kürdistan'da sosyalistlerin birliğini sağlamak kendini dayatan bir görevdir. Bugün sosyalistlerin önünde değişik türden birçok sorun durmaktadır. Elbetteki sosyalistler bu tür karmaşık sorunları süreç içerisinde çözeceklerdir. Ama bugün acil olarak leninist partinin oluşumu, güç ve eylem birliğinin sağlanması ve giderek cephenin kurulması sorunlarıyla karşı karşıya bulunmaktadırlar. Bu sorunların çözümlenmesinde kendisine sosyalistim diyen her kişi ve güce önemli görevler düşmektedir. Tabi ki bir yandan bu tür görevlerin üstesinde gelmek için çaba sarf edilirken diğer yandan da ulusal kurtuluş mücadelemizi değişik yönlere çekmek ve rayından saptırmak için yanlış tezler ileri süren güçlere karşı ve de her türden sol sağ oportünizme karşı ideolojik mücadele bir zorunluluktur.

Şunu da kısaca belirteyim ki yurtsever bir kitle partisi tezini eleştirdiğim için Kürdistan'da böyle bir parti var olmasın diye bir mantığa sahip değilim. Elbetteki bu türden parti ya da partiler de olacaktır. Bilindiği gibi her örgütlenme bir ihtiyaçtan doğar. Kürdistan işçi sınıfının ihtiyacı da kendi öz örgütüne vardır. Bu alandaki siyasal boşluğun doldurulması için leninist bir partinin oluşumu kutsal devrimci bir görev olarak önümüzde durmaktadır.

BİTTİ

www.kurdishstudies.org

ABD EMPERYALİZMİNİN AKDENİZ'DE YARATTIĞI GERİLİM VE LİBYA'YA MÜDAHELE HAZIRLIKLARI

Ortadoğu bir barut fıçısı gibi için için kaynıyor. Bu bölgede sorunsuz bir devletten sözetmek mümkün değil. Boyutlanan ulusal ve sosyal kurtuluş mücadeleleri, Ortadoğu genelinde ifadesini anti—emperyalist ilerici güçlerle, emperyalist—kapitalist ve siyonist gerici güçler arasındaki mücadelede bulur.

Dört parçaya bölünmüş Kürdistan'ın her parçada boyutlanan ulusal kurtuluş mücadelesinin adım adım uluslararası bir nitelik kazanması; emperyalizme ve siyonizme karşı Filistin halkının kendi kaderini tayin hakkı için verdiği şanlı direniş; İran—Irak savaşı, Kıbrıs sorunu, Lübnan bunalımı; Yemen Demokratik Halk Cumhuriyeti, Suriye ve Libya'nın anti—emperyalist politikaları ve bölgedeki konumları emperyalist—siyonist cepheyi çileden çıkarıyor.

Bölgede anti—emperyalist ilerici güçlerin politik etkinliklerinin artması ve buna karşın ABD emperyalistlerinin Lübnan sorunundaki politik iflasları, nükleer savaş kışkırtıcısı ve devlet terörü estiren Reagan yönetimi ve Israil siyonistleri Akdeniz'i kana bulamaya ve bölgedeki anti—emperyalist ilerici hükümetleri zor ve komplolarla yıkmaya itiyor. ABD'nin Libya'ya müdahale isteği ve uyguladığı ekonomik yaptırımlar bu politikanın bir kanıtıdır.

Bilindiği gibi son zamanlarda ABD ve İsrail yöneticileri Ortadoğu'da Suriye'ye ve Libya'ya karşı açık bir kampanya başlattılar. İsrail, Suriye'nin Lübnan topraklarındaki "Sam" roketlerini uçakları için tehlike oluşturdukları gerekçesiyle Suriye'ye müdahale etmeden sözetmeye başladı. Kovboy Reagan ise, Libya devrim lideri Kaddafi'yi, "teröristleri desteklediği, onları kendi topraklarında barındırdığı, Viyana ve Roma havaalanları baskınları arkasında Libya'nın bulunduğunu ve ABD'nin buna sessiz kalmayacağı" beyanında bulundu. Italya ve Yunanistan'daki üslerini alarmda tuttu.

Libya devrim lideri Kaddafi her ne kadar, Viyana ve Roma havaalanları saldırılarının gerisinde bulunmadıklarını, Filistinli örgütlere yardım ettiklerini, bu yardım ve desteğin Filistin halkının kurtuluşu için yapıldığını, bu hareketlerin terörist olmadıklarını belirtmesine rağmen, ilerici ülkelerdeki meşru yönetimleri yıkmakla meşgul, Kahire'den Tunus'a giden Mısır uçağını Italya'ya kaçırtan, devlet terörünü her fırsatta estiren ABD'yi başlattığı kampanyadan alı koyamadı.

ABD'nin bu provakasyonu başta Sovyetler Birliği olmak üzere bir çok ülke tarafından sert bir dille kınandı, ve bu alanda ABD bir yalnızlığa itilerek askeri müdahale yerine Libya'ya ekonomik ambargo uygulanması önerisinde bu-

lunduktan sonra Libya ile tüm ilişkilerini kesti.

FEZ TOPLANTISI VE BAZI GERÇEKLER

ABD ve Libya arasında bu soğuk savaşın başlayıp körüklendiği günlerde Fas'ın Fez şehrinde islam ülkelerinin dış işleri bakanları toplantısı sürüyordu. 45 islam ülkesinin dış işleri bakanları ABD'nin

Devamı s. 13'te

ROJEKİ BI QEDIR:
40. SALİYA KOMARA MEHABAD

Dı 1941'an da dema şerê cihanê yê duyemin ku, leşgerên Yekitiya Sovyet ketın axa Iranê û aliyê Şino û Miyandab'ê ci û war bûn.

Dı vê nabeynê da Kurdan mecala xebatê ditın û ewê ku hatıbûn dûrxıstın, wergeriyan Kurdıstan û dest bı xebatê kırın, rojnama derxıstın û hwd.

Dı 16 Ilonê 1942'an de rexıstınek nû bı navê "Komela" hat damezırandınê. Komela pıştê çend salê dın dıbe bıngeha Partiya Demokrata Kurdıstan. Sala 1945'an de meha Cotmehê (Gelawêj) de lı bıngeha Komela, Partiya Demokrata Kurdıstan hat damezrandınê.

Dû êlan kırına Komara Xud Muxtarê Azarbeycan, dı roja 22'ê Çileya Paşin 1946'an de serokê Komara Kurd Qazi Mıhemed, dı bın alayêk kesk, sor, zer û spi de, lı Meydana Çarçıreyê Mehabat, dı axaftına xwe de, mızginiya damezrandına Komara Xud Muxtara Kurd ya Mıhabatê dıda û wıha dıgot: "Ey tımsala edalet û qanûnê Ala, em jı te ra, sond dıxwın ku bı awakê yekgırti wê bıjin û dubendiyê ta ebet jı nav rakın. Ala, tu hîn, şewqa xwe dıdi bı tenê parçeki Kurdıstan. Sıbê wexte ku şewqa xwe bıdi hemû perçan, bera zılm û zordariyê wê bıdi. Her bıji Kurdıstana Mezin!"

Lı pıştê mızginiya mezin mıletê Kurd pır şa bû. Jı ber ku, gelê Kurd dı diroka xwe de ev yekemin car bû Komarek saz dıkır, giringi û nırxiya Komarê ba mıletê Kurd pır bû. Çımki netewê Kurd tiyê serxwebûn û azadiyê bûye û bı sed salan hısreta serxwebûn û azadiyê kışandiye.

Lê, çend mehê dın leşgerên Iranê êrişa xwe anin lı ser

Azerbaycan û Kurdıstanê. Komara Azarbaycanê lı ber dıjmın têk çû û pıştê wê Komara Kurd jı lı ber êrişa hêzên dijmın têk şıkest û dıjmın Komara Kurd hılweşand.

Em çıl saliya damezrandına Komara Mıhabatê, carekê dın piroz dıkın û sılavên xwe yên şoreşgeri dışının yadê şehidê nemırê Mıhabat, Qazi Mıhemed û hemû şehidên bızava Mıhabatê û dıbêjın: Ey lehengên û şêrekurên Kurdıstan, hûn hergav û hertım jı bira me dernakevın, hûn namırın, hûn dı dılê mıletê Kurd de dijin. Em her sal lı ber ev roja bı qedır, kıryar û baweriya polayinê we xwe dıtewinın.

ROJA WELAT

KARKERÊN HEMÛ WELATAN Û GELÊN BINDEST YEKBIN!

Navnişan: Postfach 10 38 43
2800 Bremen 1

Şertên abone: Bo 6 mehan 10, sali 20 Dm

Yazışma adresi:
Postfach 10 38 43 28 Bremen 1, BRD

Abone şartları: 6 aylık 10, yıllık 20 DM

www.arsivakurdi.org